ارمغانِ حجاز

اقبالؔ

طبع اوّل	نومبر ۱۹۳۸ء	پانچ ہزار
طبع دوم	اگست ۱۹۴۴ء	دو ہزار
طبع سوم	نومبر ۱۹۴۶ء	دو ہزار
طبع چہارم	مئی ۱۹۴۸ء	پانچ ہزار
طبع پنجم	جون ۱۹۵۱ء	دو ہزار
طبع ششم	مئی ۱۹۵۵ء	دو ہزار
طبع ہفتم	جون ۱۹۵۹ء	چار ہزار
طبع ہشتم	نومبر ۱۹۶۴ء	دو ہزار
طبع نہم	دسمبر ۱۹۶۶ء	دو ہزار
طبع دہم	نومبر ۱۹۷۰ء	دو ہزار

(طبع اوّل تا طبع چہارم) زیر نگرانی: چودھری محمد حسین ایم۔ اے

حضورِ حق

خوش آں راہی کہ سامانے نگیرد
دلِ او پندِ یاراں کم پذیرد
بہ آہے سوزناکش سینہ بکشائے
زیک آہش غمِ صد سالہ میرد

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حضورِ حق

۱

دلِ ما بیدلاں بردند و رفتند
مثالِ شعلہ افسردند و رفتند
بیا یک لحظہ با عاماں درآمیز
کہ خاصاں بادہ ہا خوردند و رفتند!

سخن ہا رفت از بود و نبودم
من از خجلت لبِ خود کم کشودم
سجودِ زندہ مردان می شناسی
عیارِ کارِ من گیر از سجودم!

دلِ من در کشادِ چون و چند است
نگاہش از مہ و پروین بلند است
بدہ ویرانہ در دوزخ اُو را
کہ ایں کافر بسے خلوت پسند است!

چہ شور است ایں کہ در آبِ و گِل افتاد
ز یک دل عشق را صد مشکل افتاد
قرارِ یک نفس بر من حرام است
بمن رحمے کہ کارم با دل افتاد!

جہاں از خود بروں آوردۂ کیست؟
جمالش جلوۂ بے پردۂ کیست؟
مرا گوئی کہ از شیطاں حذر کن
بگو با من کہ او پروردۂ کیست؟

۲

دلِ بے قیدِ من در پیچ و تابیست
نصیبِ من عتابِ بے خطا بیست؟
دلِ ابلیس ہم تو انم آزرد
گناہِ گاہ گاہِ من صوابیست!

○

صَبَنْتِ الکاسَ عنّا امَّ عَمْرٍو
وکانَ الکاسُ مجراھا الیمینَاْ
اگر این است رسمِ دوستداری
بدیوارِ حرم زن جام و مینا

○ اشارات: صبنت الکاس الخ۔ یہ شعر عمرو ابن کلثوم کا ہے جو زمانہ جاہلیت کے شعرا میں سے تھا۔
شاعر اپنی معشوقہ ام عمرو کی نا انصافی کی شکایت کرتے ہوئے کہتا ہے کہ تونے ہمیں پیالہ شراب سے محروم کر دیا حالانکہ باری دائیں طرف بیٹھنے والوں کی تھی۔

بخود پیچیدگاں در دل اسیرند
ہمہ دردند و درماں ناپذیرند
سجود از ما چہ میخواہی کہ شاہاں
خراجے از دہِ ویراں نہ گیرند

رُوم راہے کہ او را منزلے نیست
ازاں تخمے کہ ریزم حاصلے نیست
من از غم ہا نمی ترسم ولیکن
مدہ آں غم کہ شایانِ دلے نیست

مے من از تنک جاماں نگہ دار
شراب پختہ از خاماں نگہ دار
شرر از نیستانے دور تر بہ
بخاصاں بخش و از عاماں نگہ دار!

ترا ایں کشمکش اندر طلب نیست
ترا ایں درد و داغ و تاب و تب نیست
ازاں از لامکاں بگریختم من
کہ آں جا نالہ ہائے نیم شب نیست

زمن ہنگامۂ دہ ایں جہاں را
دگرگوں کن زمین و آسماں را
ز خاکِ ما دگر آدم بر انگیز
بکُش ایں بندۂ سود و زیاں را

جہانے تیرہ تر با آفتابے
صوابِ او سراپا ناصوابے
ندانم تا کجا ویرانۂ را
دہی از خونِ آدم رنگ و آبے

غلامم جز رضائے تو نجویم
جز آں راہے کہ فرمودی نہ پویم
ولیکن گر بہ ایں ناداں بگوئی
خرے را اسپِ تازی گو، نہ گویم!

دلے در سینہ دارم بے سُرورے
نہ سوزے در کفِ خاکم نہ نورے
بگیر از من کہ بر من بارِ دوش است
ثوابِ ایں نمازِ بے حضورے!

چہ گویم قصۂ دین و وطن را
کہ نتواں فاش گفتن ایں سخن را
مرنج از من کہ از بے مہری تو
بنا کردم ہماں دیرِ کہن را

مسلمانے کہ در بندِ فرنگ است
دلش در دستِ او آساں نیاید
ز سیمائے کہ سودم بر درِ غیر
سجودے بوذر و سلماں نیاید

نخواہم ایں جہان و آں جہاں را
مرا ایں بس کہ دانم رمزِ جاں را
سجودے دہ کہ از سوز و سُرورش
بوجد آرم زمین و آسماں را

چہ میخواہی ازیں مردِ تن آسانے
بہر بادے کہ آمد رفتم از جائے
سحر جاوید را در سجدہ دیدم
بہ صبحش چہرۂ شامم بیارائے

۴

بہ آں قوم از تو می خواہم کشادے
فقیہش بے یقینے، کم سوادے
بسے نادیدنی را دیدہ ام من
مرا اے کاشکے مادر نہ زادے°

○

نگاہِ تو عتاب آلود تا چند
بتانِ حاضر و موجود تا چند
دریں بتخانہ اولادِ براہیم
نمک پروردۂ نمرود تا چند!

° اشارات: مرا اے کاشکے الخ - یہ مصرع سعدیؒ کا ہے۔

○

سرودِ رفتہ باز آید کہ ناید؟
نسیمے از حجاز آید کہ ناید؟
سر آمد روزگارِ ایں فقیرے
دگر دانائے راز آید کہ ناید؟

○

اگر می آید آں دانائے رازے
بدہ اورا نوائے دل گدازے
ضمیرِ اُمتاں را می کند پاک
کلیمے یا حکیمے نَے نوازے

۰

متاعِ من دلِ درد آشنائے است
نصیبِ من فغانِ نارسائے است
بخاکِ مرقدِ من لالہ خوشتر
کہ ہم خاموش و ہم خونیں نوائے است

۵

دل از دستِ کسے بردن نداند
غم اندر سینہ پروردن نداند
دمِ خود را دمیدی اندران خاک
کہ غیر از خوردن و مُردن نداند!

دلِ ما از کنارِ ما رمیده

بصورت مانده و معنی ندیده

نه آں رانده درگاہ خوشتر

حق او را دیده و ما را شنیده

نداند جبرئیل ایں ہاے وہو را

کہ نشناسد مقامِ جستجو را!

بپرس از بندۂ بیچارۂ خویش

کہ داند نیش و نوشِ آرزو را!

○

شبِ این انجمن آراستم من
چو مہ از گردشِ خود کاستم من
حکایت از تغافل ہائے تو رفت
ولیکن از میان برخاستم من!

○

چنیں دورِ آسمان کم دیدہ باشد
کہ جبریلِ امیں را دل خراشد
چہ خوش دیرے بنا کردند آنجا
پرستد مومن و کافر تراشد

۶

عطا کن شورِ رومی، سوزِ خسرو
عطا کن صدق و اخلاصِ سنائی
چناں با بندگی در ساختم من
نہ گیرم گر مرا بخشی خدائی

۷

مسلماں فاقہ مست و ژندہ پوش است
ز کارش جبرئیل اندر خروش است
بیا نقشِ دگر ملّت بریزیم
کہ ایں ملّت جہاں را بارِ دوش است

دگر ملّت کہ کارے پیش گیرد
دگر ملّت کہ نوش از نیش گیرد
نگردد با یکے عالم رضامند
دو عالم را بہ دوشِ خویش گیرد

دگر قومے کہ ذکرِ لا الٰہش
برآرد از دلِ شب صبح گاہش
شناسد منزلش را آفتابے
کہ ریگِ کہکشاں روبد ز راہش!

۸

جهانِ تست در دستِ خسے چند
کسانِ او بہ بندِ ناکسے چند
ہنرور درمیانِ کارگاہاں
کشد خود را بہ عیشِ کرگسے چند

۹

مریدے فاقہ مستے گفت با شیخ
کہ یزداں را ز حالِ ما خبر نیست
بہ ما نزدیک تر از شہ رگِ ماست
ولیکن از شکم نزدیک تر نیست!

۹

دگرگوں کشورِ ہندوستان است
دگرگوں آں زمین و آسمان است
مجو از ما نمازِ پنجگانہ
غلاماں را صف آرائی گران است!

زمحکومی مسلماں خودفروش است
گرفتارِ طلسمِ چشم و گوش است
زمحکومی رگاں در تن چناں سست
کہ ما را شرع و آئیں بارِ دوش است!

۱۰

یکے اندازہ کن سود و زیاں را
چو جنت جاودانی کن جہاں را!
نمی بینی کہ ما خاکی نہاداں
چہ خوش آراستیم ایں خاکداں را!

تو می دانی حیاتِ جاوداں چیست
نمی دانی کہ مرگِ ناگہاں چیست!
ز اوقاتِ تو یک دم کم نہ گردد
اگر من جاوداں باشم زیاں چیست؟

۱۱

بہ پایاں چوں رسد ایں عالمِ پیر
شود بے پردہ ہر پوشیدہ تقدیر
مکن رسوا حضورِ خواجہ ما را
حسابِ من ز چشمِ او نہاں گیر

○

بدن وا ماند و جانم در تگ و پوست
سوئے شہرے کہ بطحا در رہِ اوست
تو باش ایں جا و با خاصاں بیامیز
کہ من دارم ہوائے منزلِ دوست

حضورِ رسالتؐ

ادب گاہیست زیرِ آسماں از عرش نازک تر
نفس گم کردہ می آید جنیدؒ و بایزیدؒ اینجا

عزت بخاری

حضورِ رسالت

۱

"الا یا خیمگی خیمہ فروہل
کہ پیش آہنگ بیروں شد ز منزل"
خرد از راندنِ محمل فرو ماند
زمامِ خویش دادم در کفِ دل!

اشارات: الا یا خیمگی الخ ۔ منوچہری کا شعر ہے
خیمگی ۔ خیمہ نشیں
فروہل ۔ چھوڑ دے
پیش آہنگ ۔ وہ شخص جو رہنمائی کی غرض سے قافلے کے آگے آگے چلتا ہے

نگاہے داشتم بر جوہرِ دل
تپیدم آرمیدم در برِ دل
رمیدم از ہوائے قریہ و شہر
ببادِ دشت واکردم درِ دل!

ندانم دل شہیدِ جلوۂ کیست
نصیبِ او قرارِ یک نفس نیست
بصحرا بُردمش افسردہ تر گشت
کنارِ آبجوئے زار بگریست

مپرس از کاروانِ جلوه مستاں
زاسبابِ جہاں برکندہ دستاں
بجانِ شاں ز آوازِ جرس شور
چو از موجِ نسیمے در نیستاں!

بایں پیری رہِ یثرب گرفتم
نوا خواں از سرورِ عاشقانہ
چو آں مرغے کہ در صحرا سرِ شام
کشاید پر بہ فکرِ آشیانہ

۲

گناهِ عشق و مستی عام کردند
دلیلِ پختگان را خام کردند
بآهنگِ حجازی می سرائیم
نخستین باده کاندر جام کردند

○

چه پرسی از مقاماتِ نوایم
ندیمان کم شناسند از کجایم
کشادم رختِ خود را اندرین دشت
که اندر خلوتش تنها سرایم

۳۱

سحر با ناقہ گفتم نرم تر رَو
کہ راکب خستہ و بیمار و پیر است
قدم مستانہ زد چنداں کہ گوئی
بپایش ریگِ ایں صحرا حریر است!

○

مہار اے سارباں او را نشاید
کہ جانِ او چو جانِ ما بصیر است
من از موجِ خرامش می شناسم
چو من اندر طلسمِ دل اسیر است

نمِ اشک است در چشمِ سیاہش
دلم سوزد ز آہِ صبح گاہش
ہماں مے کو ضمیرم را برافروخت
پیاپے ریزد از موجِ نگاہش!

۴

چہ خوش صحرا کہ در وے کارواں ہا
درودے خواند و محمل براند
بہ ریگِ گرمِ او آور سجودے
جبیں را سوز تا داغے بماند!

چہ خوش صحرا کہ شامش صبح خنداست
شبش کوتاہ و روزِ او بلند است
قدم اے راہرو آہستہ تر نہ
چو ما ہر ذرّہ او درد مند است

امیرِ کارواں! آں اعجمیؔ کیست؟
سرودِ او بآہنگِ عرب نیست
زند آں نغمہ کز سیرابیِ او
خنک دل در بیابانے تواں زیست!

ؔ اشارات: اعجمی، عجم کا رہنے والا، غیر عرب

مقامِ عشق و مستی منزلِ اوست
چہ آتش ہا کہ در آب و گِلِ اوست
نوائے او بہ ہر دل سازگار است
کہ در ہر سینہ قاشے از دلِ اوست

۶

غمِ پنہاں کہ بے گفتن عیان است
چو آید بر زباں یک داستان است
رہے پُرپیچ و راہی خستہ و زار
چراغش مُردہ و شب درمیان است

به راغاں لاله رُست از نوبهاراں
بصحرا خیمه گستردند یاراں
مرا تنها نشستن خوشتر آید
کنارِ آبجوئے کوهساراں

گهے شعرِ عراقی را بخوانم
گهے جامی زند آتش بجانم
ندانم گرچه آهنگِ عرب را
شریکِ نغمه هائے ساربانم

۷

غمِ راہی نشاط آمیز تر کن
فغانش را جنوں انگیز تر کن
بگیر اے ساربان راہِ درازے
مرا سوزِ جدائی تیز تر کن!

۸

بیا اے ہم نفس باہم بنالیم
من و تو کشتۂ شانِ جمالیم
دو حرفے بر مرادِ دل بگوئیم
بپائے خواجہ چشماں را بمالیم!

O

حکیماں را بہا کمتر نہادند
بناداں جلوۂ مستانہ دادند
چہ خوش بختے، چہ خرم روزگارے
درِ سلطاں بہ درویشے کشادند!

O

جہانِ چار سُو اندر برِ من
ہوائے لامکاں اندر سرِ من
چو بگذشتم ازیں بامِ بلندے
چو گرد افتاد پرواز از پرِ من

دریں وادی زمانی جاودانی
ز خاکش بے صُوَر روید معانی!
حکیماں با کلیماں دوش بر دوش
کہ ایں جا کس نگوید لن ترانی!

مسلماں آں فقیرِ کج کلاہے
رمید از سینۂ او سوزِ آہے
دلش نالد! چرا نالد؟ نداند
نگاہے یا رسول اللہ نگاہے!

تب و تابِ دل از سوزِ غمِ تست
نوائے من ز تاثیرِ دمِ تست
بنالم زانکہ اندر کشورِ ہند
ندیدم بندۂ کو محرمِ تست

شبِ ہندی غلاماں را سحر نیست
بایں خاک آفتابے را گذر نیست!
بما کن گوشۂ چشمے کہ در شرق
مسلمانے ز ما بیچارہ تر نیست!

چه گویم زاں فقیرے دردمندے
مسلمانے بہ گوہر ارجمندے
خدا ایں سخت جاں را یار بادا
کہ افتاد است از بامِ بلندے!

چساں احوالِ او را بر لب آرم
تو می بینی نہان و آشکارم
ز رودادِ دو صد سالش ہمیں بس
کہ دل چوں کُشتۂ قصاب دارم!

هنوز این چرخِ نیلی کج خرام است
هنوز این کاروان دور از مقام است
ز کارِ بے نظامِ او چه گویم
تو می دانی که ملّت بے امام است

نماند آن تاب و تب در خونِ نابش
نروید لاله از کشتِ خرابش
نیامِ او تهی چون کیسهٔ او
بطاقِ خانهٔ ویران کتابش!

○

دلِ خود را اسیرِ رنگ و بو کرد
تہی از ذوق و شوق و آرزو کرد
صفیرِ شاہبازاں کم شناسد
کہ گوشش با طنینِ پشّہ خو کرد

○

بروئے او درِ دل ناکشادہ
خودی اندر کفِ خاکش نزادہ
ضمیرِ او تہی از بانگِ تکبیر
حریمِ ذکرِ او از پا فتادہ

○

گریباں چاک و بے فکرِ رفو زیست
نمیدانم چساں بے آرزو زیست
نصیبِ او ست مرگِ ناتمامے
مسلمانے کہ بے اللہ ھُو زیست!

○

حقِ آں دہ کہ مسکین و اسیر است
فقیر و غیرتِ او دیر میر است
بروے او درِ میخانہ بستند
دریں کشور مسلماں تشنہ میر است

○

دگر پاکیزہ کن آب و گلِ او
جہانے آفریں اندر دلِ او
ہوا تیز و بداماںش وصد چاک
ببندیش از چراغِ بسملِ او

○

عروسِ زندگی در خلوتش غیر
کہ دارد در مقامِ نیستی سیر
گنہگاریست پیش از مرگ در قبر
نکیرش از کلیسا منکر از دیر!

بچشمِ او نہ نور و نے سرور است
نہ دل در سینۂ او ناصبور است
خدا آں اُمّتے را یار بادا
کہ مرگِ او ز جانِ بے حضور است!

مسلماں زادہ و نامحرمِ مرگ!
ز بیمِ مرگ لرزاں تا دمِ مرگ!
دلے در سینۂ چاکش ندیدم
دمِ بگسستۂ بود و غمِ مرگ!

ملوکیّت سراپا شیشہ بازی است
ازو ایمن نہ رومی نے حجازی است
حضورِ تو غمِ یاراں بگویم
باُمیدے کہ وقتِ دلنوازی است!

تنِ مردِ مسلماں پایدار است
بنائے پیکرِ او استوار است
طبیبِ نکتہ رس دید از نگاہش
خودی اندر وجودش رعشہ دار است!

مسلماں شرمسار از بے کلاہی است
کہ دینش مُرد و فقرش خانقاہی است
تو دانی در جہاں میراثِ ما چیست
گلیمے از قماشِ پادشاہی است!

مپرس از من کہ احوالش چسان است
زمینش بدگہر چوں آسمان است
برآں مُرغے کہ پروردی بانجیر
تلاشِ دانہ در صحرا گران است

بچشمش وانمودم زندگی را
کشودم نکتهٔ فردا و دی را
تو این سرّ جهان را فاش تر گفت
بده نطقِ عرب این اعجمی را!

مسلماں گرچہ بے خیل و سپاہے است
ضمیرِ او ضمیرِ پادشاہے است
اگر او را مقامش باز بخشند
جمالِ او جلالِ بے پناہے است!

○

متاعِ شیخ اساطیرِ کہن بود
حدیثِ او ہمہ تخمین و ظن بود
ہنوز اسلامِ او زنّار دار است
حرم چوں دَیر بود او برہمن بود!

○

دگرگوں کرد لادینی جہاں را
ز آثارِ بدن گفتند جاں را
ازاں فقرے کہ با صدّیق دادی
بشورے آور ایں آسودہ جاں را

○

حرم از دیر گیرد رنگ و بوئے
بتِ ما پیرکِ ژولیدہ موئے
نیابی در برِ ما تیرہ بختاں
دلے روشن ز نورِ آرزوئے!

○

فقیراں تا بمسجد صف کشیدند
گریبانِ شہنشاہاں دریدند
چو آں آتش درونِ سینہ افسرد
مسلماناں بدرگاہاں خزیدند!

مسلماناں بخویشاں در ستیزند
بجز نقشِ دوئی بر دل نہ ریزند
بنالند ار کسے خشتے بگیرد
ازاں مسجد کہ خود از وے گریزند!

جبیں را پیشِ غیر اللہ سُودیم
چو گبراں در حضورِ او سُرودیم
ننالم از کسے، می نالم از خویش
کہ ما شایانِ شانِ تو نبودیم

بدستِ میکشاں خالی ایاغ است
کہ ساقی را بہ بزمِ من فراغ است
نگہ دارم درونِ سینہ آہے
کہ اصلِ او ز دودِ آں چراغ است!

سبوئے خانقاہاں خالی از مے
کند مکتب رہِ طے کردہ را طے
ز بزمِ شاعراں افسردہ رفتم
نواہا مُردہ بیروں افتد از نے!

مسلمانم غریبِ ہر دیارم
کہ با این خاکداں کارے ندارم
باین بے طاقتی در پیچ و تابم
کہ من دیگر بغیر اللہ دچارم

بآں بالے کہ بخشیدی پریدم
بسوزِ نغمہ ہائے خود تپیدم
مسلمانے کہ مرگ از وے بلرزد
جہاں گردیدم و اُورا ندیدم!

شبے پیشِ خدا بگریستم زار
مسلمانان چرا زارند و خوارند
ندا آمد نمیدانی کہ ایں قوم
دلے دارند و محبوبے ندارند!

نگویم از فروفالے کہ بگذشت
چہ سود از شرحِ احوالے کہ بگذشت
چراغے داشتم در سینۂ خویش
فسرد اندر دو صد سالے کہ بگذشت!

نگهبانِ حرم معمارِ دَیر است
یقینش مرده و چشمش بغیر است
ز اندازِ نگاهِ او توان دید
که نومید از همه اسبابِ خیر است

ز سوزِ این فقیرِ رہ نشینے
بدہ او را ضمیرِ آتشینے!
دلش را روشن و پاینده گردان
ز امیدے که زاید از یقینے!

گہے اُفتم گہے مستانہ خیزم
چہ خوں بے تیغ و شمشیرے بریزم
نگاہِ التفاتے بر سرِ بام
کہ من با عصرِ خویش اندر ستیزم!

مرا تنہائی و آہ و فغاں بہ
سوئے یثرب سفر بے کارواں بہ
کجا مکتب، کجا میخانۂ شوق
تو خود فرما مرا ایں بہ کہ آں بہ!

○

پریدم در فضائے دلپذیرش
پرم تر گشت از ابرِ مطیرش
حرم تا در ضمیرِ من فرو رفت
سرودم آنچہ بود اندر ضمیرش!

○

بآں رازے کہ گفتم پَے نبردند
ز شاخِ نخلِ من خرما نخوردند
من اے میرِ اُمم داد از تو خواہم
مرا یاراں غزلخوانے شمردند

نہ شعر ست اینکہ بر وے دل نہادم
گرہ از رشتۂ معنی کشادم
بامیدے کہ اکسیرے زند عشق
مسِ این مفلساں را تاب دادم

تو گفتی از حیاتِ جاوداں گوے
بگوشِ مُردۂ پیغامِ جاں گوے
ولے گویند این ناحق شناساں
کہ تاریخِ وفاتِ این و آں گوے!

رُخم از دردِ پنہاں زعفرانی
تراود خوں ز چشمِ ارغوانی
سخن اندر گلوئے من گرہ بست
تو احوالِ مرا ناگفتہ دانی!

زبانِ ما غریباں از نگاہیست
حدیثِ دردمنداں اشک و آہیست
کشادم چشم و بر بستم لبِ خویش
سخن اندر طریقِ ما گناہیست!

○

خودی دادم ز خود نامحرمے را
کشادم در گلِ او زمزمے را
بدہ آں نالۂ گرمے کہ از وے
بسوزم جز غمِ دیں ہر غمے را!

○

درونِ ما بجز دودِ نفس نیست
بجز دستِ تو مارا دسترس نیست
دگر افسانۂ غم با کہ گویم
کہ اندر سینہ ہا غیر از تو کس نیست

غریبے دردمندے نے نوائے
زسوزِ نغمۂ خود در گدازے
تو می دانی چہ می جوید چہ خواہد
دلے از ہر دو عالم بے نیازے!

نم و رنگ از دمِ بادے نجوییم
ز فیضِ آفتابِ تو بروییم
نگاہم از مہ و پرویں بلند است
سخن را بر مزاجِ کس نگوییم

(۱)

درآں دریا کہ او را ساحلے نیست
دلیلِ عاشقاں غیر از دلے نیست
تو فرمودی رہِ بطحا گرفتیم
وگرنہ جز تو مارا منزلے نیست!

(۲)

مراں از در کہ مشتاقِ حضوریم
ازاں دردے کہ دادی ناصبوریم
بفرما ہرچہ می خواہی بجز صبر
کہ ما از وے دو صد فرسنگ دوریم!

اشارات: بطحا، مکہ معظمہ

○

بہ افرنگی بتاں دل باختم من
ز تابِ دیریاں بگداختم من
چناں از خویشتن بیگانہ بودم
چو دیدم خویش را نشناختم من!

○

مے از میخانۂ مغرب چشیدم
بجانِ من کہ دردِ سر خریدم
نشستم با نکویانِ فرنگی
ازاں بے سوز تر روزے ندیدم!

○

فقیرم از تو خواهم ہر چہ خواہم
دلِ کوہے خراشم از برگِ کاہم
مرا درسِ حکیماں دردِ سر داد
کہ من پروردۂ فیضِ نگاہم!

○

نہ با مُلّا نہ با صوفی نشینم
تو میدانی کہ من آنم نہ اینم
نویس "اَللہ" بر لوحِ دلِ من
کہ ہم خود را ہم او را فاش بینم

○

دلِ مُلّا گرفتارِ غمے نیست
نگاہے ہست در چشمش نمے نیست
ازاں بگریختم از مکتبِ او
کہ در ریگِ حجازش زمزمے نیست!

○

سرِ منبر کلامش نیشدار است
کہ او را صد کتاب اندر کنار است
حضورِ تو من از خجلت نگفتم
ز خود پنہان و بر ما آشکار است

دلِ صاحبدلاں او بردیا من؟
پیامِ شوق او آوردیا من؟
من و مُلّا ز کیشِ دین و تیریم
بفنا بر ہدف او خوردیا من؟

غریبم درمیانِ محفلِ خویش
تو خود گو با کہ گویم مشکلِ خویش
ازاں ترسم کہ پنہانم شود فاش
غمِ خود را نگویم با دلِ خویش!

دلِ خود را بدستِ کس ندادم
گره از روئے کارِ خود کشادم
بغیر اللہ کردم تکیہ یک بار
دو صد بار از مقامِ خود فتادم

ہماں سوزِ جنوں اندر سرِ من
ہماں ہنگامہ ہا اندر برِ من
ہنوز از جوشِ طوفانے کہ بگذشت
نیاسود است موجِ گوہرِ من

هنوز ایں خاک دارائے شرر ہست
هنوز ایں سینہ را آہِ سحر ہست
تجلّی ریز بر چشمم کہ بینی
بایں پیری مرا تابِ نظر ہست!

نگاہم زانچہ بینم بے نیاز است
دل از سوزِ درونم در گداز است
من و ایں عصرِ بے اخلاص و بے سوز!
بگو با من کہ آخر ایں چہ راز است؟

مرا در عصرِ بے سوز آفریدند
بخاکم جانِ پر شورے دمیدند
چو نخ در گردنِ من زندگانی
تو گوئی بر سرِ دارم کشیدند!

نگیرد لاله و گل رنگ و بویم
درونِ سینه ام مرد آرزویم
غمِ پنہاں بحرف اندر نگنجد
اگر گنجد چه گویم با که گویم!

من اندر مشرق و مغرب غریبم
که از یارانِ محرم بے نصیبم
غمِ خود را بگویم با دلِ خویش
چه معصومانه غربت را فریبم!

طلسمِ علمِ حاضر را شکستم
ربودم دانه و دامش گسستم
خدا داند که مانندِ براهیم
به نارِ او چه بے پروا نشستم!

بچشمِ من نگہ آوردۂ تست
فروغِ لاالٰہ آوردۂ تست
دوچارم کن بہ صبحِ مَن رَآنی
شبم را تابِ مہ آوردۂ تست!

چو خود را در کنارِ خود کشیدم
بہ نورِ تو مقامِ خویش دیدم!
دریں دیر از نوائے صبحگاہی
جہانِ عشق و مستی آفریدم!

اشارات: من رآنی، تلمیح ہے حدیث مشہور من رآنی فقد رآ اللہ،
کی طرف یعنی جس نے مجھے دیکھا خدا کو دیکھا۔

○

دریں عالم بہشتِ خرّمے ہست
بشاخِ او ز اشکِ من نمے ہست
نصیبِ ما و ہنوز آں ہا و ہو نیست
کہ او در انتظارِ آدمے ہست

○

بدہ او را جوانِ پاکبازے
سرورش از شرابِ خانہ سازے
قوی بازوئے او مانندِ حیدرؓ
دلِ او از دو گیتی بے نیازے

بیا ساقی بگرداں جامِ مے را
ز مے سوزندہ ترکن سوزِ نے را
دگر آں دل بنہ در سینۂ من
کہ پیچم پنجۂ کاؤس و کے را!

جہاں از عشق و عشق از سینۂ تست
سرورش از مئے دیرینۂ تست
جز ایں چیزے نمیدانم ز جبریل
کہ او یک جوہر از آئینۂ تست!

مرا ایں سوز از فیضِ دمِ تست
بتاکم موجِ مے از زمزمِ تست
خجل ملکِ جم از درویشیِ من
کہ دل در سینۂ من محرمِ تست!

دریں بتخانہ دل با کس نہ بستم
ولیکن از مقامِ خود گسستم
ز من امروز می خواہد سجودے
خداوندے کہ دی او را شکستم!

(۱)

دمید آں لالہ از مشتِ غبارم
کہ خونش می تراود از کنارم
قبولش کن ز راہِ دل نوازی
کہ من غیر از دلے چیزے ندارم!

(۲)

حضورِ ملّتِ بیضا تپیدم
نوائے دلگدازے آفریدم
ادب گوید سخن را مختصر گوے
تپیدم، آفریدم، آرمیدم!

بصدقِ فطرتِ رندانۂ من
بسوزِ آہِ بیتابانۂ من
بدہ آں خاک را ابرِ بہارے
کہ در آغوشش گیرد دانۂ من!

دلے بر کف نہادم، دلبرے نیست
متاعے داشتم، غارت گرے نیست
درونِ سینۂ من منزلے گیر
مسلمانے ز من تنہا ترے نیست!

چو رومی در حرم دادم اذان من
ازو آموختم اسرارِ جان من
بہ دورِ فتنۂ عصرِ کہن او
بہ دورِ فتنۂ عصرِ رواں من!

گلستانے ز خاکِ من برانگیز
نمِ چشمم بخونِ لالہ آمیز
اگر شایاں نیم تیغِ علیؓ را
نگاہے دہ چو شمشیرِ علیؓ تیز!

مسلماں تا بساحل آرمیدہ ست
خجل از بحر و از خود نا امیدہ ست
جز ایں مردِ فقیرے دردمندے
جراحت ہائے پنہانش کہ دیدہ ست؟

کہ گفت او را کہ آید بوئے یارے؟
کہ داد او را امیدِ نوبہارے؟
چو آں سوزِ کہن رفت از دمِ او
کہ زد بر نیستانِ او شرارے؟

زبحرِ خود بجوئے من گہر دہ
متاعِ من بجہد و دشتِ و در دہ
دلم نکشود ازاں طوفاں کہ دادی
مرا شورے ز طوفانے دگر دہ!

بجلوت نے نوازی ہائے من بین
بخلوت خود گدازی ہائے من بین
گرفتم نکتۂ فقر از نیاگاں
زسلطاں بے نیازی ہائے من بین!

بہر حالے کہ بودم خوش سرودم
نقاب از روئے ہر معنی کشودم
مپرس از اضطرابِ من کہ با دوست
دمے بودم دمے دیگر نبودم!

شریکِ درد و سوزِ لالہ بودم
ضمیرِ زندگی را وا نمودم
ندانم با کہ گفتم نکتۂ شوق
کہ تنہا بودم و تنہا سرودم

(۱)

بنورِ تو برافروزم نگہ را
کہ بینم اندرونِ مہر و مہ را
چو می گویم مسلمانم، بلرزم
کہ دانم مشکلاتِ لا الٰہ را

(۲)

بکوئے تو گداز یک نوا بس
مرا ایں ابتدا ایں انتہا بس
خرابِ جرأتِ آں رندِ پاکم
خدا را گفت ما را مصطفیٰ بس!

۱۲

زشوق آموختم آں ہائے و ہوئے
کہ از سنگے کشاید آب جوئے
ہمیں یک آرزو دارم کہ جاوید
ز عشقِ تو بگیرد رنگ و بوئے

○

یکے بنگر فرنگی کج کلاہاں
تو گوئی آفتابانند و ماہاں
جوانِ سادۂ من گرم خون است
نگہدارش ازیں کافر نگاہاں

بدہ دستے زپا افتادگاں را
بہ غیر اللہ دل نادادگاں را
ازاں آتش کہ جانِ من برافروخت
نصیبے دہ مسلماں زادگاں را

۱۴

تو ہم آں مے بگیر از ساغرِ دوست
کہ باشی تا ابد اندر برِ دوست
سجودے نیست اے عبدالعزیز ایں
بروبم از مژہ خاکِ درِ دوست

تو سلطانِ حجازی من فقیرم
ولے در کشورِ معنی امیرم
جہانے کوز تخمِ لَا اِلٰہ رست
بیا بنگر بآغوشِ ضمیرم

سراپا دردِ درماں ناپذیرم
نہ پنداری زبون و زار و پیرم
ہنوزم در کمانے میتواں راند
زکیشِ ملّتے افتادہ تیرم!

○

بیا باہم درآویزیم و رقصیم
ز گیتی دل برانگیزیم و رقصیم
یکے اندر حریمِ کوچۂ دوست
ز چشماں اشکِ خوں ریزیم و رقصیم

○

ترا اندر بیابانے مقام است
کہ شامش چوں سحر آئینہ فام است
بہر جائے کہ خواہی خیمہ گستر
طناب از دیگراں جستن حرام است

مسلمانیم و آزاد از مکانیم
بروں از حلقۂ نہ آسمانیم
بما آموختند آں سجدہ کز وے
بہائے ہر خداوندے بدانیم

ز افرنگی صنم بیگانہ تر شو
کہ پیمانش نمی ارزد بیک جو
نگاہے وام کن از چشمِ فاروقؓ
قدم بیباک نہ در عالمِ نو!

حضورِ ملّت

مجو از من کلامِ عارفانہ
کہ من دارم سرشتِ عاشقانہ
سرشکِ لالہ گوں را اندریں باغ
بیفشانم چو شبنم دانہ دانہ!

حضورِ ملّت

۱

بحق دل بند و راہِ مصطفےٰ رو

بمنزل کوش مانندِ مہِ نو
دریں نیلی فضا ہر دم فزوں شو
مقامِ خویش اگر خواہی دریں دیر
بحق دل بند و راہِ مصطفےٰ رو!

چو موج از بحرِ خود بالیده ام من
بخود مثلِ گہر پیچیده ام من
ازاں نمرود با من سرگران است
به تعمیرِ حرم کوشیده ام من

بیا ساقی بگرداں ساتگیں را
بیفشاں بر دو گیتی آستیں را
حقیقت را به رندے فاش کردند
که مُلّا کم شناسد رمزِ دیں را

○

بیا ساقی نقاب از رخ بر افگن
چکید از چشمِ من خونِ دلِ من
بہ آں لحنے کہ نے شرقی نہ غربی است
نوائے از مقامِ لَا تَخَفْ زن

○

بروں از سینہ کش تکبیرِ خود را
بخاکِ خویش زن اکسیرِ خود را
خودی را گیر و محکم گیر و خوش زی
مدہ در دستِ کس تقدیرِ خود را

○ اشارات: لَا تَخَفْ، تلمیح بآیہ قرآنی، لَا تَخَفْ اِنَّکَ اَنْتَ الْاَعْلٰی

مسلمان از خودی مردِ تمام است
بخاکش تا خودی میرد غلام است
اگر خود را متاعِ خویش دانی
نگہ را جز بخود بستن حرام است

مسلماناں کہ خود را فاش دیدند
بہر دریا چو گوہر آرمیدند
اگر از خود رمیدند اندریں دیر
بجانِ تو کہ مرگِ خود خریدند

کشودم پردہ را از روئے تقدیر
مشو نومید و راہِ مصطفےٰ گیر
اگر باور نداری آنچہ گفتم
ز دیں بگریز و مرگِ کافرے میر!

بہ تُرکاں بستہ درہا را کشادند
بنائے مصریاں محکم نہادند
تو ہم دستے بدامانِ خودی زن
کہ بے او ملک و دیں کس را ندادند!

ہر آں قومے کہ می ریزد بہارش
نسازد جز بہ بوہائے رمیدہ
زخاکش لالہ می روید ولیکن
قبائے دارد از رنگِ پریدہ

خدا آں ملتے را سروری داد
کہ تقدیرش بدستِ خویش بنوشت
بہ آں ملت سروکارے ندارد
کہ دہقانش برائے دیگراں کشت

ز رازی حکمتِ قرآں بیاموز
چراغے از چراغِ او برافروز
ولے ایں نکتہ را از من فراگیر
کہ نتواں زیستن بے مستی و سوز

۲

خودی

کسے کو بر خودی زد لاالٰہ را
ز خاکِ مردہ رویاند نگہ را
مدہ از دست دامانِ چنیں مرد
کہ دیدم در کمندش مہر و مہ را

تو اے نادان دلِ آگاہ دریاب
بخود مشلِ نیاگاں راہ دریاب
چساں مومن کند پوشیدہ را فاش
ز لَامَوْجُوْدَ اِلَّا اللّٰہ دریاب

دلِ تو داغِ پنہانے ندارد
تبِ و تابِ مسلمانے ندارد
خیابانِ خودی را دادۂ آب
ازاں دریا کہ طوفانے ندارد

انا الحق

انا الحق جز مقامِ کبریا نیست
سزائے او چلیپا ہست یا نیست؟
اگر فردے بگوید سرزنش بہ
اگر قومے بگوید ناروا نیست!

○

بہ آں ملت انا الحق سازگار است
کہ از خونش نمِ ہر شاخسار است
نہاں اندر جلالِ او جمالے
کہ او را نہ سپہر آئینہ دار است!

میانِ اُمتّان والا مقام است
کہ آں امّت دو گیتی را امام است
نیاساید ز کارِ آفرینش
کہ خواب و خستگی بر وے حرام است!

وجودش شعلہ از سوزِ درون است
چو خس او را جہانِ چند و چون است
کند شرحِ انا الحق ہمتِ او
پئے ہر کُن کہ می گوید یکُون است

؎ اشارات: خواب۔ تلمیح بآیۂ قرآنی: لَا تَأْخُذُهٗ سِنَةٌ وَّلَا نَوْمٌ ط
خستگی۔ 〃 〃 : وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُّغُوْبٍ ٥

پرد در وسعتِ گردوں یگانہ
نگاہِ او بہ شاخِ آشیانہ
مہ و انجم گرفتارِ کمندش
بدستِ او ستِ تقدیرِ زمانہ

بباغاں عندلیبے خوش صفیرے
براغاں جرّہ بازے زودگیرے
امیرِ او بسلطانی فقیرے
فقیرِ او بہ درویشی امیرے

بجامِ نوکہن مے از سبو ریز
فروغِ خویش را بر کاخ و کو ریز
اگر خواہی ثمر از شاخِ منصور
بہ دل لَاغَالِبَ اِلَّا اللّٰہُ فرو ریز

۴

صوفی و مُلّا

گرفتم حضرتِ مُلّا ترش روست
نگاہش مغز را نشناسد از پوست
اگر با ایں مسلمانی کہ دارم
مرا از کعبہ می راند حق اوست

○

فرنگی صید بست از کعبہ و دیر
صدا از خانقاہاں رفت "لاغیر"
حکایت پیشِ ملّا باز گفتم
دعا فرمود "یارب عاقبت خیر!"

○

بہ بندِ صوفی و ملّا اسیری
حیات از حکمتِ قرآں نگیری
بآیاتش ترا کارے جز ایں نیست
کہ از یٰسینِ او آساں بمیری

○

ز قرآں پیشِ خود آئینہ آویز
دگرگوں گشتۂ! از خویش بگریز
ترازوئے بنہ کردارِ خود را
قیامت ہائے پیشیں را برانگیز

○

زمن بر صوفی و ملا سلامے
کہ پیغامِ خدا گفتند ما را
ولے تاویلِ شاں در حیرت انداخت
خدا و جبرئیل و مصطفےٰ را!

○

زدوزخ واعظِ کافر گرے گفت
حدیثے خوشتر از وے کافرے گفت
"نداند آں غلام احوالِ خود را
کہ دوزخ را مقامِ دیگرے گفت"!

○

مریدے خودشناسے پختہ کارے
بہ پیرے گفت حرفِ نیش دارے
بمرگِ ناتمامے جاں سپردن
گرفتن روزی از خاکِ مزارے!

پسر را گفت پیرے خرقہ بازے

ترا ایں نکتہ باید حرزِ جاں کرد

بہ نمرودانِ ایں دور آشنا باش

زِ فیضِ شاں براہیمی تواں کرد!

۵

رومی

بکامِ خود دگر آں کہنہ مے ریز

کہ با جامش نیرزد ملکِ پرویز

زِ اشعارِ جلال الدین رومی

بہ دیوارِ حریمِ دل بیاویز

بگیر از ساغرش آں لالہ رنگے
کہ تاثیرش دہد لعلے بہ سنگے
غزالے را دلِ شیرے بہ بخشد
بشوید داغ از پشتِ پلنگے!

نصیبے بردم از تاب و تبِ او
شبم مانندِ روز از کوکبِ او
غزالے در بیابانِ حرم بیں
کہ ریزد خندۂ شیر از لبِ او

سراپا درد و سوزِ آشنائی
وصالِ او زبان دانِ جدائی
جمالِ عشق گیرد از نئے او
نصیبے از جلالِ کبریائی

گره از کارِ ایں ناکاره واکرد
غبارِ رہگذر را کیمیا کرد
نے آں نے نوازے پاکبازے
مرا با عشق و مستی آشنا کرد

بروئے من درِ دل باز کردند
زخاکِ من جہانے ساز کردند
زفیضِ او گرفتم اعتبارے
کہ با من ماہ و انجم ساز کردند

خیالش با مہ و انجم نشیند
نگاہش آں سوئے پرویں بہ بیند
دلِ بیتابِ خود را پیشِ او نہ
دمِ او رعشہ از سیماب چیند

○

ز رومی گیر اسرارِ فقیری
کہ آں فقر است محسودِ امیری
حذر زاں فقر و درویشی کہ از وے
رسیدی بر مقامِ سربزیری

○

خودی تا گشت مہجورِ خدائی
بہ فقر آموخت آدابِ گدائی
ز چشمِ مستِ رومی وام کردم
سرورے از مقامِ کبریائی

مے روشن ز تاکِ من فرو ریخت
خوشا مردے کہ در دامانم آویخت
نصیب از آتشے دارم کہ اول
سنائیؔ از دلِ رومیؔ برانگیخت

۶

پیامِ فاروقؓ

تو اے بادِ بیاباں از عرب خیز
ز نیلِ مصریاں موجے برانگیز
بگو فاروقؓ را پیغامِ فاروقؓ
کہ خود در فقر و سلطانی بیامیز!

خلافت، فقر با تاج و سریر است
زہے دولت کہ پایاں ناپذیر است
جواں بختا! مدہ از دست ایں فقر
کہ بے او پادشاہی زود میر است!

جواں مردے کہ خود را فاش بیند
جہانِ کہنہ را باز آفریند
ہزاراں انجمن اندر طوافش
کہ او با خویشتن خلوت گزیند

بہ روئے عقل و دل بکشائے ہر در
بگیر از پیرِ میخانہ ساغر
دراں کوش از نیازِ سینہ پرور
کہ دامن پاک داری آستیں ترؔ

خنک آں ملّتے برخود رسیدہ
ز درد جستجو نا آرمیدہ
درخشِ اوتہِ ایں نیلگوں چرخ
چو تیغے از میاں بیروں کشیدہ

اشارات: دراں کوش الخ، حضرت امیر خسروؒ کا شعر ہے۔

چہ خوش زد ترکِ ملاّحے سرودے
برنگِ ادا احمرے چشمش کبودے
بدریا گر گرہ افتد بہ کارم
بجز طوفاں نمیخواہم کشودے

جہانگیری بخاکِ ما سرشتند
امامت در جبینِ ما نوشتند
درونِ خویش بنگر آں جہاں را
کہ تخمش در دلِ فاروقؓ کشتند

کسے کو داند اسرارِ یقیں را
یکے بیں می کند چشمِ دو بیں را
بیا میزند چوں نورِ دو قندیل
میندیش افتراقِ ملک و دیں را

مسلمانے کہ خود را امتحاں کرد
غبارِ راہِ خود را آسماں کرد
شرارِ شوق اگر داری نگہدار
کہ با وے آفتابی میتواں کرد

شعرائے عرب

بگو از من نوا خوانِ عرب را
بہائے کم نہادم لعلِ لب را
ازاں نورے کہ از قرآں گرفتم
سحر کردم صد و سی سالہ شب را

بجانہا آفریدم ہائے و ہو را
کفِ خاکے شمردم کاخ و کو را
شود روزے حریفِ بحرِ پر شور
ز آشوبے کہ دادم آبجو را!

تو ہم بگذار آں صورت نگاری
مجو غیر از ضمیرِ خویش یاری
بباغِ ما بر آوردی پر و بال
مسلماں را بدہ سوزے کہ داری!

بخاکِ ما دلے، در دل غمے ہست
ہنوز ایں کہنہ شاخے را نمے ہست
بہ افسونِ ہنر آں چشمہ بکشاے
درونِ ہر مسلماں زمزمے ہست!

مسلماں بندۂ مولا صفات است
دلِ او سرّے از اسرارِ ذات است
جمالش جز بہ نورِ حق نہ بینی
کہ اصلش در ضمیرِ کائنات است!

بدہ با خاکِ او آں سوز و تابے
کہ زاید از شبِ او آفتابے
نوا آں زن کہ از فیضِ تو او را
دگر بخشند ذوقِ انقلابے!

مسلمانی غمِ دل در خریدن
چو سیماب از تپِ یاران تپیدن
حضورِ ملّت از خود در گذشتن
دگر بانگِ انا الملّت کشیدن

کسے کو فاش دید اسرارِ جاں را
نہ بیند جز بچشمِ خود جہان را
نوائے آفریں در سینۂ خویش
بہارے میتواں کردن خزاں را

○

نگہدار آں چہ در آب و گلِ تست
سرور و سوز و مستی حاصلِ تست
تہی دیدم سبوئے این و آں را
مئے باقی بہ مینائے دلِ تست

○

شب ایں کوہ و دشتِ سینہ تابے
نہ در وے مرغکے نے موجِ آبے
نگردد روشن از قندیلِ رہباں
تو میدانی کہ باید آفتابے!

نکو میخواں خطِ سیمائے خود را
بدست آور رگِ فردائے خود را
چو من پا در بیابانِ حرم نہ
کہ بینی اندرو پہنائے خود را

۸

اے فرزندِ صحرا

سحرگاہاں کہ روشن شد در و دشت
صدا زد مرغے از شاخِ نخیلے
فرو ہل خیمہ اے فرزندِ صحرا
کہ نتواں زیست بے ذوقِ رحیلے

عرب را حق دلیلِ کارواں کرد
کہ او با فقرِ خود را امتحاں کرد
اگر فقرِ تہی دستاں غیور است
جہانے را تہ و بالا تواں کرد

درآں شب ہا خروشِ صبحِ فرداست
کہ روشن از تجلّی ہائے سیناست
تن و جاں محکم از بادِ درو دشت
طلوعِ اُمّتاں از کوہ و صحراست!

تو چہ دانی کہ دریں گرد سوارے باشد

دگر آئینِ تسلیم و رضا گیر
طریقِ صدق و اخلاص و وفا گیر
مگو شعرم چنیں است و چناں نیست
جنونِ زیرکے از من فرا گیر

چمن ہا زاں جنوں ویرانہ گردد
کہ از ہنگامہ ہا بیگانہ گردد
ازاں ہوئے کہ افگندم دریں شہر
جنوں ماند ولے فرزانہ گردد

○

نخستیں لالۂ صبحِ بہارم
پیاپے سوزم از داغے کہ دارم
بچشمِ کم مبیں تنہائیم را
کہ من صد کاروانِ گُل درکنارم

○

پریشانم چو گردِ رہ گذارے
کہ بر دوشِ ہوا گیرد قرارے
خوشا بختے و خرّم روزگارے
کہ بیروں آید از من شہسوارے!

○

خوش آں قومے پریشاں روزگارے
کہ زاید از ضمیرش پختہ کارے
نمودش سرّے از اسرارِ غیب است
ز ہر گردے بروں ناید سوارے!

○

بہ بحرِ خویش چوں موجے تپیدم
تپیدم تا بطوفانے رسیدم
دگر رنگے ازیں خوشتر ندیدم
بخونِ خویش تصویرش کشیدم!

نگاہش پر کند خالی سبو ہا
دو اند مے بتاک آرزو ہا
زطوفانے کہ بخشد رائگانی
حریفِ بحر گردد آبجو ہا!

چو بر گیرُد زمامِ کارواں را
دہد ذوقِ تجلی ہر نہاں را
کند افلاکیاں را آنچناں فاش
تہِ پا می کشد نہ آسماں را

مبارکباد کن آں پاک جاں را
کہ زاید آں امیرِ کارواں را
زآغوشِ چنیں فرخندہ مادر
خجالت می دہم حورِ جناں را!

دل اندر سینہ گوید دلبرے ہست
متاعے آفریں غارتگرے ہست
بگوشم آمد از گردوں دمِ مرگ
شگوفہ چیں فرو ریزد برے ہست

ہ اشارات: شگوفہ چوں الخ - یہ مصرع غالباً لطف اللہ آذر کا ہے -

خلافت و ملوکیت

عرب خود را بہ نورِ مصطفےٰؐ سوخت
چراغِ مردۂ مشرق برافروخت
ولیکن آں خلافت راہ گم کرد
کہ اول مومناں را شاہی آموخت!

خلافت بر مقامِ ما گواہی است
حرام است آنچہ بر ما پادشاہی است
ملوکیت ہمہ مکر است و نیرنگ
خلافت حفظِ ناموسِ الٰہی است!

درافتد با ملوکیت کلیمے
فقیرے بے کلاہے بے گلیمے
گہے باشد کہ بازی ہائے تقدیر
بگیرد کارِ صرصر از نسیمے!

ہنوز اندر جہاں آدم غلام است
نظامش خام و کارش ناتمام است
غلامِ فقرِ آں گیتی پناہم
کہ در دینش ملوکیت حرام است

محبت از نگاهش پایدار است
سلوکش عشق و مستی را عیار است
مقامش عبدهٔ آمد ولیکن
جهانِ شوق را پروردگار است

۱۱

ترک عثمانی

بملکِ خویش عثمانی امیر است
دلش آگاه و چشمِ او بصیر است
نه پنداری که رست از بندِ افرنگ
هنوز اندر طلسمِ او اسیر است

خنک مرداں کہ سحرِ او شکستند
بہ پیمانِ فرنگی دل نہ بستند
مشو نومید و با خود آشنا باش
کہ مرداں پیش ازیں بودند و ہستند

بہ ترکاں آرزوئے تازہ دادند
بنائے کارِ شاں دیگر نہادند
ولیکن کو مسلمانے کہ بیند
نقاب از روئے تقدیرے کشادند

۱۴

دخترانِ ملت

بہل اے دخترک ایں دلبری ہا
مسلماں را نہ زیبد کافری ہا
منہ دل بر جمالِ غازہ پرورد
بیاموز از نگہ غارت گری ہا

نگاہِ تست شمشیرِ خداداد
بزخمش جانِ ما را حق بما داد
دلِ کامل عیار آں پاک جاں برد
کہ تیغِ خویش را آب از حیا داد

ضمیرِ عصرِ حاضر بے نقاب است
کشادش در نمودِ رنگ و آب است
جہانتابی ز نورِ حق بیاموز
کہ او با صد تجلّی در حجاب است!

جہاں را محکمی از امّہات است
نہادِ شاں امینِ ممکنات است
اگر این نکتہ را قومے نداند
نظامِ کاروبارش بے ثبات است

مرا داد این خرد پرور جنونے
نگاہِ مادرِ پاک اندرونے
ز مکتب چشم و دل نتوان گرفتن
کہ مکتب نیست جز سحر و فسونے!

خنک آں ملتے کز وارداتش
قیامت ہا بہ بیند کائناتش
چہ پیش آید چہ پیش افتاد اورا
تواں دید از جبینِ اُمّہاتش

○

اگر پندے ز درویشے پذیری
ہزار امّت بمیرد تو نہ میری
بتولے باش و پنہاں شو ازیں عصر
کہ در آغوشِ شبّیر رضؓ ے بگیری

○

زشامِ ما بروں آور سحر را
بہ قرآں باز خواں اہلِ نظر را
تو میدانی کہ سوزِ قرأتِ تو
دگرگوں کرد تقدیرِ عمر رضؓ را ؀

؀ اشارات: حضرت عمر رضؓ کے اسلام لانے کے واقعہ کی طرف اشارہ ہے۔

۱۳
عصر حاضر

چہ عصر است این کہ دین فریادی اوست
ہزاران بند در آزادی اوست

ز روئے آدمیت رنگ و نم برد
غلط نقشے کہ از بہزادی اوست

نگاہش نقشبندِ کافری ہا
کمالِ صنعتِ او آذری ہا

حذر از حلقۂ بازار گانش
قمار است این ہمہ سوداگری ہا!

جواناں را بد آموز است ایں عصر
شبِ ابلیس را روز است ایں عصر
بداماننش مثالِ شعلہ پیچم
کہ بے نور است و بے سوز است ایں عصر!

مسلماں فقر و سلطانی بہم کرد
ضمیرش باقی و فانی بہم کرد
و لیکن الاماں از عصرِ حاضر
کہ سلطانی بہ شیطانی بہم کرد

چہ گویم رقصِ تو چون است و چون نیست
حشیش است این نشاطِ اندرون نیست!
بہ تقلیدِ فرنگی پائے کوبی
بہ رگہائے تو آں طغیانِ خون نیست!

۱۴

برہمن

دِرِ صد فتنہ را بر خود کشادی
دو گامے رفتی و از پا فتادی
برہمن از بتاں طاقِ خود آراست
تو قرآں را سرِ طاقے نہادی!

برہمن را نگویم ہیچ کارہ
کند سنگِ گراں را پارہ پارہ
نیاید جز بہ زورِ دست و بازو
خدائے را تراشیدن زخارہ!

نگہ دارد برہمن کارِ خود را
نمیگوید بہ کس اسرارِ خود را
بمن گوید کہ از تسبیح بگذر
بدوشِ خود برد زنّارِ خود را!

برہمن گفت برخیز از درِ غیر
ز یارانِ وطن ناید بجز خیر!
بیک مسجد دو ملّا می نگنجد
ز افسونِ بتاں گنجد بیک دیر!

۱۵
تعلیم

تب و تابے کہ باشد جاودانہ
سمندِ زندگی را تازیانہ
بہ فرزنداں بیاموز ایں تب و تاب
کتاب و مکتب افسون و فسانہ!

زعلمِ چارہ سازے بے گدازے
بسے خوشتر نگاہِ پاک بازے
نکوتر از نگاہِ پاک بازے
دلے از ہر دو عالم بے نیازے

بہ آں مومن خدا کارے ندارد
کہ در تن جانِ بیدارے ندارد
ازاں از مکتبِ یاراں گریزم
جوانے خود نگہدارے ندارد

زمن گیر ایں کہ مردے کور چشمے
ز بینائے غلط بینے نکوتر
زمن گیر ایں کہ نادانے نکوکیش
ز دانشمندِ بے دینے نکوتر!

ازاں فکرِ فلک پیما چہ حاصل
کہ گردِ ثابت و سیّارہ گردد
مثالِ پارۂ ابرے کہ از باد
بہ پہنائے فضا آوارہ گردد

ادب پیرایهٔ نادان و داناست
خوش آن کو از ادب خود را بیاراست
ندارم آن مسلمان زاده را دوست
که در دانش فزود و در ادب کاست!

ترا نومیدی از طفلان روا نیست
چه پروا گر دماغ شان رسا نیست
بگو ای شیخِ مکتب گر بدانی
که دل در سینهٔ شان هست یا نیست!

○

به پورِ خویش دین و دانش آموز
که تابد چوں مه و انجم نگینش
بدستِ او اگر دادی هنر را
یدِ بیضا است اندر آستینش!

○

نوا از سینهٔ مرغِ چمن برد
ز خونِ لاله آں سوزِ کهن برد
بایں مکتب بایں دانش چه نازی
که ناں در کف نداد و جاں زتن برد

خدایا وقتِ آں درویش خوش باد
کہ دلہا از دمش چوں غنچہ بکشاد
بہ طفلِ مکتبِ ما ایں دعا گفت
پئے نانے بہ بندِ کس میفتاد!

کسے کو لا الٰہ را در گرہ بست
ز بندِ مکتب و ملّا بروں جست
بآں دین و بہ آں دانش مپرداز
کہ از ما می برد چشم و دل و دست

○

چو می بینی کہ رہزن کارواں گشت
چہ پرسی کاروانے را چساں گشت
مباش ایمن ازاں علمے کہ خوانی
کہ ازوے روحِ قومے میتواں گشت

○

جوانے خوش گلے رنگیں کلاہے
نگاہِ او چو شیراں بے پناہے
بہ مکتب علمِ میشی را بیاموخت
میسر نایدش برگِ گیاہے!

شتر را بچۂ او گفت در دشت
نمی بینم خدائے چارسو را
پدر گفت اے پسر چوں پا بہ لغزد
شتر ہم خویش را بیند ہم او را

۱۶
تلاشِ رزق

پریدن از سرِ بامے ببامے
نہ بخشد جرّہ بازاں را مقامے
زنخچیرے کہ جز بشتِ پرے نیست
ہماں بہتر کہ میری در کنامے

۱ اشارات : شتر را الخ، تلمیح ہے عربی ضرب المثل کی طرف الجمل لا یعرف الحق الا عند الزلق یعنی اونٹ خدا کو نہیں پہچانتا جب تک اس کا پاؤں نہ پھسلے۔
۲ کنام، باز کا گھونسلا۔

نگر خود را بچشمِ محرمانہ
نگاہِ ماست مارا تازیانہ
تلاشِ رزق ازاں واندیم مارا
کہ باشد پر کشودن را بہانہ

۱۷

نہنگ با بچۂ خویش

نہنگے بچۂ خود را چہ خوش گفت
بہ دینِ ما حرام آمد کرانہ
بہ موج آویز و از ساحل بپرہیز
ہمہ دریاست مارا آشیانہ

تو در دریا نۂ او در برِ تست
بہ طوفاں در فتادن جوہرِ تست
چو یک دم از تلاطم ہا بیاسود
ہمیں دریائے تو غارتگرِ تست!

۱۸

خاتمہ

نہ از ساقی نہ از پیمانہ گفتم
حدیثِ عشق بیباکانہ گفتم
شنیدم آنچہ از پاکانِ اُمّت
ترا با شوخیٔ رندانہ گفتم

بخود باز آ و دامانِ دلے گیر
درونِ سینۂ خود منزلے گیر
بہ ایں کشت از خونابۂ خویش
فشاندم دانہ من تو حاصلے گیر!

حرم جز قبلۂ قلب و نظر نیست
طوافِ او طوافِ بام و در نیست
میانِ ما و بیت اللہ رمز یست
کہ جبریلِ امیں را ہم خبر نیست!

حضورِ عالمِ انسانی

آدمیت احترامِ آدمی
باخبر شو از مقامِ آدمی

جاوید نامہ

حضورِ عالمِ انسانی

تمہید

۱

بیا ساقی بیار آں کہنہ مے را
جوانِ فرودیں کن پیرِ دے را
نوائے دہ کہ از فیضِ دمِ خویش
چو مشعل بر فروزم چوبِ نے را

یکے از حجرۂ خلوت برون آئے
بباد صبحگاہی سینہ بکشائے
خروشِ این مقامِ رنگ و بو را
بقدرِ نالۂ مرغے بیفزائے

۲

زمانہ فتنہ ہا آورد و بگذشت
خسان را در بغل پرورد و بگذشت
دو صد بغداد را چنگیزیِ او
چو گورِ تیرہ بختان کرد و بگذشت!

بسا کس اندہِ فردا کشیدند
کہ دی مردند و فردا را ندیدند!
خنک مردان کہ در دامانِ امروز
ہزاران تازہ تر ہنگامہ چیدند!

۳

چو بلبل نالۂ زارے نداری
کہ در تن جانِ بیدارے نداری
دریں گلشن کہ گلچینی حلال است
تو زخمے از سرِ خارے نداری!

○ اشارات : اندہ، مخفف ہے اندوہ کا۔
بساکس ... الخ، یہ شعر امیر خسرو کا ہے۔

بیا بر خویشتن پیچیدن بیاموز
بناخن سینه کاویدن بیاموز
اگر خواهی خدا را فاش بینی
خودی را فاش تر دیدن بیاموز

گله از سختیٔ ایام بگذار
که سختی ناکشیده کم عیار است
نمی دانی که آبِ جویباران
اگر بر سنگ غلطد خوشگوار است

○

کبوتر بچۂ خود را چہ خوش گفت
کہ نتواں زیست با خوئے حریری
اگر یاھُو زنی از مستیٔ شوق
کلہ را از سرِ شاہیں بگیری

○

فتادی از مقامِ کبریائی
حضورِ دُوں نہادان جبہ سائی
تو شاہینی ولیکن خویشتن را
نگیری تا بہ دامِ خود نیائی!

○

خوشا روزے کہ خود را باز گیری
ہمیں فقر است کو بخشد امیری
حیاتِ جاوداں اندر یقین است
رہِ تخمین و ظن گیری، بمیری!

○

تو ہم مثلِ من از خود در حجابی
خنک روزے کہ خود را باز یابی
مرا کافر کند اندیشۂ رزق
ترا کافر کند علمِ کتابی

○

چہ خوش گفت اشترے با کرۂ خویش
خنک آں کس کہ در اند کارِ خود را
بگیر از ما کہن صحرا نورداں
بہ پشتِ خویش بردن بارِ خود را

۴

مرا یاد است از دانائے افرنگ
بسا رازے کہ از بود و عدم گفت
ولیکن با تو گویم ایں دو حرفے
کہ با من پیر مردے از عجم گفت

الا اے کشتۂ نا محرمے چند
خریدی از پئے یک دل غمے چند
ز تا ویلاتِ ملّایاں نکو تر
نشستن با خود آگاہے دمے چند

وجود است ایں کہ بینی یا نمود است
حکیمِ ما چہ مشکلہا کشود است
کتابے بر فنِ غوّاص بنوشت
ولیکن در دلِ دریا نبود است

○

بہ ضربِ تیشہ بشکن بیستون را
کہ فرصت اندکی و گردوں دو رنگ است
حکیماں را دریں اندیشہ بگذار
شرار از تیشہ خیزد یا ز سنگ است!

○

منہ از کف چراغِ آرزو را
بدست آور مقامِ ہاؤ ہو را
مشو در چار سوئے ایں جہاں گم
بخود باز آ و بشکن چار سو را

○

دلِ دریا سکوں بیگانہ از تست
بہ جنبش گوہرِ یک دانہ از تست
تو اے موجِ اضطرابِ خود نگہدار
کہ دریا را متاعِ خانہ از تست

○

دو گیتی را بہ خود باید کشیدن
نباید از حضورِ خود رمیدن
بہ نورِ دوش بیں امروزِ خود را
ز دوش امروز را نتواں بریدن

بما اے لالہ خود را وانمودی
نقاب از چہرۂ زیبا کشودی
ترا چوں بر دمیدی لالہ گفتند
بشاخ اندر چسان بودی؟ چہ بودی؟

۶

نگرید مرد از رنج و غم و درد
ز دوراں کم نشیند بر دلش گرد
قیاس او را مکن از گریۂ خویش
کہ ہست از سوز و مستی گریۂ مرد

نہ پنداری کہ مردِ امتحاں مُرد
نمیرد گرچہ زیرِ آسماں مُرد
ترا شایاں چنیں مرگ است ورنہ
ز ہر مرگے کہ خواہی می‌تواں مُرد!

اگر خاکِ تو از جاں محرمے نیست
بشاخِ تو ہم از نیساں نمے نیست
ز غم آزاد شو، دم را نگہ دار
کہ اندر سینۂ پُردم غمے نیست!

پریشاں ہر دمِ ما از غمے چند
شریکِ ہر غمے نا محرمے چند
ولیکن طرحِ فردائے تواں ریخت
اگر دانی بہائے ایں دمے چند!

جوانمردے کہ دل با خویشتن بست
رود در بحر و دریا ایمن از شست
نگہ را جلوہ مستی ہا حلال است
ولے باید نگہ داری دل و دست!

ازاں غم ہا دلِ ما دردمند است
کہ اصلِ او ازیں خاکِ نژند است
من و تو زاں غمِ شیریں ندیم
کہ اصلِ او ز افکارِ بلند است

مگو با من خدائے ما چنیں کرد
کہ شستن میتواں از دامنش گرد
تہ و بالا کن ایں عالم کہ در وے
قمارے می برد نامرد از مرد!

برون کن کینہ را از سینۂ خویش
کہ دودِ خانہ از روزن برون بہ
زکشتِ دل مدہ کس را خراجے
مشو اے دہ خدا غارت گرِ دہ

سحرہا در گریبانِ شبِ اوست
دو گیتی را فروغ از کوکبِ اوست
نشانِ مردِ حق دیگر چہ گویم
چو مرگ آید تبسم بر لبِ اوست!

بباد صبحدم شبنم بنالید
کہ دارم از تو امید نگاہے
دلم افسردہ شد از صحبت گل
چناں بگذر کہ ریزم بر گیاہے!

۸

دل

دل آں بحر است کو ساحل نورزد
نہنگ از ہیبت موجش بلرزد
ازاں سیلے کہ صدہا موج گیرد
فلک با یک حباب او نیرزد

دلِ ما آتش و تن موجِ دودش
تپیدن دمبدم سازِ وجودش
بذکرِ نیمِ شب جمعیتِ او
چو سیارے کہ بندد چوبِ عودش

زمانہ کارِ او را می برد پیش
کہ مردِ خود نگہدار است درویش
ہمیں فقر است و سلطانی کہ دل را
نگہ داری چو دریا گوہرِ خویش!

نه نیروئے خودی را آزمودے
نه بند از دست و پائے خود کشودے
خرد زنجیرِ بودے آدمی را
اگر در سینهٔ او دل نبودے

تو می گوئی که دل از خاک و خون است
گرفتارِ طلسمِ کاف و نون است
دلِ ما گرچه اندر سینهٔ ماست
و لیکن از جهانِ ما برون است

○

جہانِ مہر و مہ زنّاریِ اوست
کشادِ ہر گرہ از زاریِ اوست
پیامے دہ زمن ہندوستاں را
غلام آزاد از بیداریِ اوست!

○

من و تو کشتِ یزداں حاصل است ایں
عروسِ زندگی را محمل است ایں
غبارِ راہ شد دانائے اسرار
نہ پنداری کہ عقل است ایں، دل است ایں!

گہے جوئندۂ حسنِ غریبے
خطیبے منبر آوازِ صلیبے!
گہے سلطانِ با خیل و سپاہے
ولے از دولتِ خود بے نصیبے!

جہانِ دل جہانِ رنگ و بو نیست
درو پست و بلند و کاخ و کو نیست
زمین و آسمان و چار سو نیست
دریں عالم بجز اللہ ھُو نیست!

نگه دید و حسن در پیمانه آورد
کہ پیماید جہانِ چار سو را
مے آشامے کہ دل کردند نامش
بخویش اندر کشید این رنگ و بو را

محبت چیست؟ تاثیرِ نگاہیست
چہ شیرین زخمے از تیرِ نگاہیست
بصیدِ دل دوی؟ ترکش بینداز
کہ این نخچیر نخچیرِ نگاہیست

۹

خودی

خودی روشن ز نورِ کبریائی است
رسائی ہائے او از نارسائی است
جدائی از مقاماتِ وصالش
وصالش از مقاماتِ جدائی است

○

چو قومے در گذشت از گفتگو ہا
ز خاکِ او بروید آرزو ہا
خودی از آرزو شمشیر گردد
دمِ او زنگ ہا بُرد ز بو ہا!

خودی را از وجودِ حق وجودے
خودی را از نمودِ حق نمودے
نمیدانم کہ ایں تابندہ گوہر
کجا بودے اگر دریا نبودے!

دلے چوں صحبتِ گل می پذیرد
ہمانِ دم لذتِ خوابش بگیرد
شود بیدار چوں من آفریند
چو من محکومِ تن گردد بمیرد

وصالِ ما وصال اندر فراق است
کشودِ این گره غیر از نظر نیست
گہر گم گشتۂ آغوشِ دریاست
ولیکن آبِ بحر آبِ گہر نیست!

کفِ خاکے کہ دارم از درِ اوست
گل و ریحانم از ابرِ تر اوست
نہ من ، را می شناسم من نہ او را
ولے دانم کہ من ، اندر برِ اوست

جبر و اختیار

یقیں دانم کہ روزے حضرتِ او
ترازوئے نہد ایں کاخ و کو را
ازاں ترسم کہ فردائے قیامت
نہ ما را سازگار آید نہ او را!

بہ روما گفت با من راہبِ پیر
کہ دارم نکتہ از من فرا گیر
کند ہر قوم پیدا مرگِ خود را
ترا تقدیر و ما را کُشت تدبیر!

۱۱

موت

شنیدم مرگ با یزداں چنیں گفت
چہ بے نم چشمِ آں کز گِل بزاید
چو جانِ او بگیرم شرمسارم
ولے او را ز مُردن عار ناید!

○

شباش دہ کہ میرِ شش جہات است
بدستِ او زمامِ کائنات است!
نگردد شرمسار از خواریِ مرگ
کہ نامحرم ز ناموسِ حیات است!

۱۲
بگو ابلیس را

بگو ابلیس را از من پیامے
تپیدن تا کجا در زیرِ دامے
مرا ایں خاکدانے خوش نیاید
کہ صبحش نیست جز تمہیدِ شامے

○

جہاں تا از عدم بیروں کشیدند
ضمیرش سرد و بے ہنگامہ دیدند
بغیر از جانِ ما سوزے کجا بود
ترا از آتشِ ما آفریدند

جدائی شوق را روشن بصر کرد
جدائی شوق را جوئندہ تر کرد
نمیدانم کہ احوالِ تو چون است
مرا این آب و گل از من خبر کرد

ترا از آستانِ خود براندند
رجیم و کافر و طاغوت خواندند
من از صبحِ ازل در پیچ و تابم
ازاں خارے کہ اندر دل نشاندند

○

تو می دانی صواب و ناصوابم
نروید دانه از کشتِ خرابم
نکردی سجده واز دردمندی
بخود گیری گناهِ بیحسابم!

○

بیا تا نرد را شاہانہ بازیم
جہانِ چار سو را درگدازیم
بافسونِ ہنر از برگِ کاہش
بہشتے ایں سوئے گردوں بسازیم

ابلیس خاکی و ابلیس ناری

فسادِ عصرِ حاضر آشکار است
سپہر از زشتی او شرمسار است
اگر پیدا کنی ذوقِ نگاہے
دو صد شیطاں ترا خدمتگزار است!

بہ ہر کور ہنرمانِ چشم و گوش اند
کہ در تاراجِ دل ہا سخت کوش اند
گران قیمت گناہے با پشیزے!
کہ ایں سوداگراں ارزاں فروش اند!

○

چہ شیطانے خرامش واگذارے
کند چشمِ ترا کور از فسونے
من او را مردہ شیطانے شمارم
کہ گیرد چوں تو نخچیرِ زبونے!

○

چہ زہرابے کہ در پیمانۂ اوست
کشد جاں را و تن بیگانۂ اوست
تو بینی حلقۂ دامے کہ پیداست
نہ آں دامے کہ اندر دانۂ اوست!

بشر تا از مقامِ خود فتادست
بقدرِ محکمی او ورا کشادست
گنه هم می شود بے لذت و سرد
اگر ابلیسِ تو خاکی نهادست

مشو نخچیرِ ابلیسانِ این عصر
خسان را غمزهٔ شاں سازگار است
اصیلاں را همان ابلیس خوشتر
که یزداں دیده و کامل عیار است!

حریفِ ضربِ او مردِ تمام است
کہ آں آتش نسب والا مقام است
نہ ہر خاکی سزاوارِ نخِ او ست
کہ صیدِ لاغرے بردے حرام است

ز فہمِ دوں نہاداں گرچہ دور است
ولے ایں نکتہ را گفتن ضرور است
بہ ایں نوزادہ ابلیساں نسازد
گنہگارے کہ طبعِ او غیور است!

بہ یارانِ طریق

بیا تا کارِ این امت بسازیم
قمارِ زندگی مردانہ بازیم!
چنان نالیم اندر مسجدِ شہر
کہ دل در سینۂ مُلّا گدازیم!

بہ یارانِ طریق

۱

قلندر جرّہ بازِ آسمانہا
بہ بالِ او سبک گردد گرانہا
فضائے نیلگوں نخچیر گاہش
نمی گردد بگردِ آشیانہا!

زجانم نغمۂ اَللّٰہ ھُو ریخت
چو گرد از رختِ ہستی چار سو ریخت
بگیر از دستِ من سازے کہ تارش
ز سوزِ زخمہ چوں اشکم فرو ریخت!

چو اشک اندر دلِ فطرت تپیدم
تپیدم تا بچشمِ او رسیدم
درخشِ من ز مژگانش توان دید
کہ من بر برگِ کاہے کم چکیدم

مرا از منطق آید بوئے خامی
دلیلِ او دلیلِ ناتمامی!
برویم بستہ در ہا را کشاید
دو بیت از پیرِ رومی یا ز جامی!

بیا از من بگیر آں دیر سالہ
کہ بخشد روح با خاکِ پیالہ!
اگر آتش دہی از شیشۂ من
قدِ آدم بروید شاخِ لالہ!

بدستِ من ہماں دیرینہ چنگ است
درونش نالہ ہائے رنگ رنگ است
ولے بنوازمش با ناخنِ شیر
کہ او را تارہا از رگ ہائے سنگ است!

بگو از من بہ پرویزانِ ایں عصر
نہ فرہادم کہ گیرم تیشہ در دست
زخارے کو خلد در سینۂ من
دلِ صد بیستوں را می تواں خست

فقیرم ساز و سامانم نگاہیست
بچشمم کوہِ یاراں برگِ کاہیست
زمین گیر ایں کہ زاغِ دخمہ بہتر
ازاں بازے کہ دست آموزِ شاہیست!

درِ دل را بروئے کس نہ بستم
نہ از خویشاں نہ از یاراں گسستم
نشیمن ساختم در سینۂ خویش
تہِ ایں چرخِ گرداں خوش نشستم

اشارات : دخمہ، پارسیوں کا مرگھٹ

دریں گلشن ندارم آب و جاہے
نصیبم نے قبائے نے کلاہے
مرا گلچیں بدآموزِ چمن خواند
کہ دادم چشمِ نرگس را نگاہے!

دو صد دانا دریں محفل سخن گفت
سخن نازک تر از برگِ سمن گفت
ولے بامن بگو آں دیدہ ور کیست
کہ خارے دید و احوالِ چمن گفت!

○

ندانم نکتہ ہائے علم و فن را
مقامے دیگرے دادم سخن را
میانِ کاروان سوز و سرورم
سبک پَے کرد پیرانِ کہن را!

○

نہ پنداری کہ مرغِ صبح خوانم
بجز آہ و فغاں چیزے ندانم
مدہ از دست دامانم کہ یابی
کلیدِ باغ را در آشیانم!

○

بچشمِ من جہاں جز رہگذر نیست
ہزاراں رہرو و یک ہمسفر نیست!
گذشتم از ہجومِ خویش و پیوند
کہ از خویشاں کسے بیگانہ تر نیست!

○

بایں نابود مندی بودن آموز
بہائے خویش را افزودن آموز
بہ فیت اندر محیطِ نغمۂ من
بطوفانم چو دُر آسودن آموز

○

کہن پروردۂ ایں خاک دانم
ولے از منزلِ خود دل گرانم
دمیدم گرچہ از فیضِ نمِ او
زمیں را آسمانِ خود ندانم!

○

ندانی تا نہ باشی محرمِ مرد
کہ دلہا زندہ گردد از دمِ مرد
نگہدار از آہ و نالہ خود را
کہ خود دار است چوں مرداں غمِ مرد!

نگاہے آفریں جاں در بدن بیں
بشاخان نادمیدہ یاسمن بیں
وگرنہ مثلِ تیرے در کمانے
ہدف را با نگاہِ تیر زن بیں

خرد بیگانۂ ذوقِ یقین است
قمارِ علم و حکمت بد نشین است!
دو صد بوحامد و رازی نیرزد
بنادانے کہ چشمش راہ بین است!

قماش و نقرہ و لعل و گہر چیست؟
غلامِ خوش گل و زرّیں کمر چیست؟
چو یزداں از دو گیتی بے نیازند
دگر سرمایۂ اہلِ ہنر چیست؟

خودی را نشۂ من عینِ ہوش است
از آں میخانۂ من کم خروش است
مے من گرچہ ناصاف است درکش
کہ ایں تہ جرعۂ خمہائے دوش است!

○

ترا با خنجر و عمامہ کارے
من از خود یافتم بوئے نگارے
ہمیں یک چوب نے سرمایۂ من
نہ چوب منبرے نے چوب دارے

○

چو دیدم جوہر آئینۂ خویش
گرفتم خلوتے اندر سینۂ خویش
ازیں دانشوران کور و بے ذوق
رمیدم با غم دیرینۂ خویش!

○

چو رختِ خویش بربستم ازیں خاک
ہمہ گفتند با ما آشنا بود!
ولیکن کس ندانست ایں مسافر
چہ گفت و با کہ گفت و از کجا بود!

۲

اگر دانا دل و صافی ضمیر است
فقیرے باتہی دستی امیر است
بدوشِ منعمِ بے دین و دانش
قبائے نیست پالانِ حریر است!

۳۲

سجودے آوری دارا و جم را
مکن اے بے خبر رسوا حرم را
مبر پیشِ فرنگی حاجتِ خویش
ز طاقِ دل فرو ریز ایں صنم را

○

شنیدم بیتکے از مردِ پیرے
کہن فرزانۂ روشن ضمیرے
اگر خود را ابنا داری نگہ داشت
دو گیتی را بگیرد آں فقیرے!

نہاں اندر دو حرفے سرِّ کار است
مقامِ عشق منبر نیست دار است
براہیماں ز نمروداں نترسند
کہ عودِ خام را آتش عیار است!

مجو اے لالہ از کس غمگساری
چو من خواہ از درونِ خویش یاری
بہر بادے کہ آید سینہ بکشاے
نگہ دار آں کہن داغے کہ داری

زپیرے یاد دارم ایں دو اندرز
نباید جز بجانِ خویشتن زیست
گریز از پیشِ آں مردِ فرودست
کہ جانِ خود گرو کرد و بہ تن زیست!

بساحل گفت موجِ بیقرارے
بفرعونے کنم خود را عیارے
گہے بر خویش می پیچم چو مارے
گہے رقصم بہ ذوقِ انتظارے!

○

اگر این آب و جاہے از فرنگ است
جبینِ خود منہ جز بر درِ او
سرِ ما ہم بہ چوبش دہ کہ آخر
حقے دارد بہ خر پالان گرِ او!

○

فرنگی را دلے زیرِ نگیں نیست
متاعِ او ہمہ ملک است، دیں نیست
خداوندے کہ در طوفِ حریمش
صد ابلیس است و یک روح الامیں نیست

۴

من و تو از دل و دیں نا امیدیم
چو بوئے گل ز اصلِ خود رمیدیم
دلِ ما مرد و دیں از مردنش مرد
دو تا مرگے بیک سودا خریدیم!

○

مسلمانے کہ داند رمزِ دیں را
نسایدِ پیشِ غیر اللہ جبیں را
اگر گردوں بہ کامِ او نہ گردد
بکامِ خود بہ گرداند زمیں را!

○

دلِ بیگانہ خوزیں خاکداں نیست
شب و روزش ز دورِ آسماں نیست
تو خود وقتِ قیامِ خویش دریاب
نمازِ عشق و مستی را اذاں نیست

○

مقامِ شوق بے صدق و یقیں نیست
یقیں بے صحبتِ روح الامیں نیست
گر از صدق و یقیں داری نصیبے
قدم بیباک نہ، کس در کمیں نیست!

مسلماں را ہمیں عرفان و ادراک
کہ در خود فاش بینید رمزِ لولاک°
خدا اندر قیاسِ ما نہ گنجد
شناس آں را کہ گوید ماعرفناک°

بہ افرنگی بتاں خود را سپردی
چہ نامردانہ در بتخانہ مردی
خرد بیگانۂ دل، سینہ بے سوز
کہ از تاکِ نیاگاں مے نخوردی

° اشارات : لولاک، تلمیح بحدیث لولاک لما خلقت الافلاک
ماعرفناک، ماعرفناک حق معرفتک

○

نہ ہر کس خود گر و ہم خود گداز است
نہ ہر کس مستِ ناز اندر نیاز است
قبائے لالۂ خونیں قبائے است
کہ بر بالائے نامردان دراز است!

○

بسوزد مومن از سوزِ وجودش
کشودِ ہر چہ بستند از کشودش
جلالِ کبریائی در قیامش
جمالِ بندگی اندر سجودش!

چہ پرسی از نمازِ عاشقانہ
رکوعش چون سجودش محرمانہ
تب و تابِ یکے اللہ اکبر
نہ گنجد در نمازِ پنجگانہ!

دو گیتی را صلا از قرأتِ اوست
مسلمان لایموت از رکعتِ اوست
نداند کشتۂ این عصرِ بے سوز
قیامت ہا کہ در قد قامتِ اوست

ٌ اشارات: صلا، دعوت
لایموت، زندہ جاوید

۵

فرنگ آئینِ رزّاقی بداند
باین بخشد ازو وامی ستاند
بہ شیطاں آنچناں روزی رساند
کہ یزداں اندر آں حیراں بماند

○

چہ حاجت طول دادن داستاں را
بحرفے گویم اسرارِ نہاں را
جہانِ خویش را سوداگراں داد
چہ داند لامکاں قدرِ مکاں را!

بہشتے بہرِ پاکانِ حرم ہست
بہشتے بہرِ اربابِ ہمم ہست
بگو ہندی مسلماں را کہ خوش باش
بہشتے فی سبیل اللہ ہم ہست!

۲

قلندر میلِ تقریرے ندارد
بجز این نکتہ اکسیرے ندارد
ازاں کشتِ خرابے حاصلے نیست
کہ آب از خونِ شبیرؑ ندارد!

اردو نظمیں

ابلیس کی مجلسِ شوریٰ

۱۹۳۶ء

ابلیس

یہ عناصر کا پرانا کھیل! یہ دُنیائے دوں!
ساکنانِ عرشِ اعظم کی تمناؤں کا خوں!

اس کی بربادی پہ آج آمادہ ہے وہ کارساز
جس نے اس کا نام رکھا تھا جہانِ کاف و نوں
میں نے دکھلایا فرنگی کو ملوکیت کا خواب
میں نے توڑا مسجد و دیر و کلیسا کا فسوں
میں نے ناداروں کو سکھلایا سبق تقدیر کا
میں نے منعم کو دیا سرمایہ داری کا جنوں!
کون کر سکتا ہے اس کی آتشِ سوزاں کو سرد
جس کے ہنگاموں میں ہو ابلیس کا سوزِ دروں
جس کی شاخیں ہوں ہماری آبیاری سے بلند
کون کر سکتا ہے اس نخلِ کہن کو سرنگوں؟

پہلا مشیر

اس میں کیا شک ہے کہ محکم ہے یہ ابلیسی نظام
پختہ تر اس سے ہوئے خوئے غلامی میں عوام
ہے ازل سے ان غریبوں کے مقدّر میں سجود
ان کی فطرت کا تقاضا ہے نمازِ بے قیام
آرزو اوّل تو پیدا ہو نہیں سکتی کہیں
ہو کہیں پیدا تو مر جاتی ہے یا رہتی ہے خام!
یہ ہماری سعیِ پیہم کی کرامت ہے کہ آج
صوفی و مُلّا ملوکیت کے بندے ہیں تمام!

طبعِ مشرق کے لئے موزوں یہی افیون تھی
ورنہ 'قوالی' سے کچھ کمتر نہیں علمِ کلام'
ہے طواف و حج کا ہنگامہ اگر باقی تو کیا
کند ہو کر رہ گئی مومن کی تیغِ بے نیام!
کس کی نومیدی پہ حجت ہے یہ فرمانِ جدید؟
'ہے جہاد اس دور میں مردِ مسلماں پر حرام!'

دوسرا مشیر

خیر ہے سلطانیِ جمہور کا غوغا کہ شر؟
تو جہاں کے تازہ فتنوں سے نہیں ہے باخبر!

پہلا مشیر

ہوں، مگر میری جہاں بینی بتاتی ہے مجھے
جو ملوکیت کا اک پردہ ہو، کیا اس سے خطر
ہم نے خود شاہی کو پہنایا ہے جمہوری لباس
جب ذرا آدم ہوا ہے خود شناس و خود نگر
کاروبارِ شہریاری کی حقیقت اور ہے
یہ وجودِ میر و سلطاں پر نہیں ہے منحصر
مجلسِ ملت ہو یا پرویز کا دربار ہو
ہے وہ سلطاں غیر کی کھیتی پہ ہو جس کی نظر!

تو نے کیا دیکھا نہیں مغرب کا جمہوری نظام؟
چہرہ روشن، اندروں چنگیز سے تاریک تر!

تیسرا مشیر

روحِ سلطانی رہے باقی تو پھر کیا اضطراب
ہے مگر کیا اس یہودی کی شرارت کا جواب؟
وہ کلیمِ بے تجلی! وہ مسیحِ بے صلیب!
نیست پیغمبر و لیکن در بغل دارد کتاب!
کیا بتاؤں کیا ہے کافر کی نگاہِ پردہ سوز
مشرق و مغرب کی قوموں کیلئے روزِ حساب!

اس سے بڑھ کر اور کیا ہو گا طبیعت کا فساد
توڑ دی بندوں نے آقاؤں کے خیموں کی طناب!

چوتھا شیر

توڑ اس کا رومۃ الکبریٰ کے ایوانوں میں دیکھ
آلِ سیزر کو دکھایا ہم نے پھر سیزر کا خواب
کون بحرِ روم کی موجوں سے ہے لپٹا ہوا
گاہ بالد چوں صنوبر گاہ نالد چوں رباب!

تیسرا مشیر

میں تو اس کی عاقبت بینی کا کچھ قائل نہیں
جس نے افرنگی سیاست کو کیا یوں بے حجاب!

پانچواں مشیر

(ابلیس کو مخاطب کرکے)

اے ترے سوزِ نفس سے کارِ عالم استوار
تو نے جب چاہا کیا ہر پردگی کو آشکار
آب و گِل تیری حرارت سے جہانِ سوز و ساز
ابلہِ جنت تری تعلیم سے دانائے کار

تجھ سے بڑھ کر فطرتِ آدم کا وہ محرم نہیں
سادہ دل بندوں میں جو مشہور ہے پروردگار
کام تھا جن کا فقط تقدیس و تسبیح و طواف
تیری غیرت سے ابد تک سرنگون و شرمسار
گرچہ ہیں تیرے مرید افرنگ کے ساحر تمام
اب مجھے ان کی فراست پر نہیں ہے اعتبار
وہ یہودی فتنہ گر وہ روحِ مزدک کا بروز
ہر قبا ہونے کو ہے اس کے جنوں سے تار تار
زاغِ دشتی ہو رہا ہے ہمسرِ شاہین و چرغ
کتنی سرعت سے بدلتا ہے مزاجِ روزگار

چھا گئی آشفتہ ہو کر وسعتِ افلاک پر
جس کو نادانی سے ہم سمجھے تھے اک مشتِ غبار

فتنۂ فردا کی ہیبت کا یہ عالم ہے کہ آج
کانپتے ہیں کوہسار و مرغزار و جوئبار

میرے آقا! وہ جہاں زیر و زبر ہونے کو ہے
جس جہاں کا ہے فقط تیری سیادت پر مدار

ابلیس

(اپنے مشیروں سے)

ہے مرے دستِ تصرف میں جہانِ رنگ و بو
کیا زمیں کیا مہر و مہ کیا آسمانِ تو بتو

دیکھ لیں گے اپنی آنکھوں سے تماشا غرب و شرق
میں نے جب گرما دیا اقوامِ یورپ کا لہو

کیا امامانِ سیاست، کیا کلیسا کے شیوخ
سب کو دیوانہ بنا سکتی ہے میری ایک ہُو!

کارگاہِ شیشہ جو ناداں سمجھتا ہے اسے
توڑ کر دیکھے تو اس تہذیب کے جام و سبو

دستِ فطرت نے کیا ہے جن گریبانوں کو چاک
مزدکی منطق کی سوزن سے نہیں ہوتے رفو

کب ڈرا سکتے ہیں مجھ کو اشتراکی کوچہ گرد
یہ پریشاں روزگار، آشفتہ مغز، آشفتہ مُو

ہے اگر مجھ کو خطر کوئی تو اس اُمّت سے ہے
جس کی خاکستر میں ہے اب تک شرارِ آرزو
خال خال اس قوم میں اب تک نظر آتے ہیں وہ
کرتے ہیں اشکِ سحر گاہی سے جو ظالم وضو
جانتا ہے، جس پہ روشن باطنِ ایام ہے
مزدکیت فتنۂ فردا نہیں، اسلام ہے

۲

جانتا ہوں میں یہ اُمّت حاملِ قرآں نہیں
ہے وہی سرمایہ داری بندۂ مومن کا دیں

جانتا ہوں میں کہ مشرق کی اندھیری رات میں
بے یدِ بیضا ہے پیرانِ حرم کی آستیں
عصرِ حاضر کے تقاضاؤں سے ہے لیکن یہ خوف
ہو نہ جائے آشکارا شرعِ پیغمبرؐ کہیں
الحذر آئینِ پیغمبرؐ سے سو بار الحذر
حافظِ ناموسِ زن، مرد آزما، مرد آفریں
موت کا پیغام ہر نوعِ غلامی کے لئے
نے کوئی فغفور و خاقاں، نے فقیرِ رہ نشیں
کرتا ہے دولت کو ہر آلودگی سے پاک و صاف
منعموں کو مال و دولت کا بناتا ہے امیں

اس سے بڑھ کر اور کیا فکر و عمل کا انقلاب!
پادشاہوں کی نہیں، اللہ کی ہے یہ زمیں
چشمِ عالم سے رہے پوشیدہ یہ آئیں تو خوب
یہ غنیمت ہے کہ خود مومن ہے محرومِ یقیں!
ہے یہی بہتر الٰہیات میں الجھا رہے
یہ کتاب اللہ کی تاویلات میں الجھا رہے

۲۳

توڑ ڈالیں جس کی تکبیریں طلسمِ شش جہات
ہو نہ روشن اس خدا اندیش کی تاریک رات!

ابنِ مریم مر گیا یا زندۂ جاوید ہے؟
ہیں صفاتِ ذاتِ حق، حق سے جدا یا عینِ ذات؟

آنے والے سے مسیحِ ناصری مقصود ہے
یا مجدد، جس میں ہوں فرزندِ مریم کے صفات؟

ہیں کلام اللہ کے الفاظ حادث یا قدیم
اُمّتِ مرحوم کی ہے کس عقیدے میں نجات؟

کیا مسلماں کے لئے کافی نہیں اس دَور میں
یہ الٰہیات کے ترشے ہوئے لات و منات؟

تم اسے بیگانہ رکھو عالمِ کردار سے
تا بساطِ زندگی میں اس کے سب مُہرے ہوں مات!

خیر اسی میں ہے قیامت تک رہے مومن غلام
چھوڑ کر اوروں کی خاطر یہ جہانِ بے ثبات
ہے وہی شعر و تصوّف اس کے حق میں خوب تر
جو چھپا دے اس کی آنکھوں سے تماشائے حیات
ہر نفس ڈرتا ہوں اس امّت کی بیداری سے میں
ہے حقیقت جس کے دیں کی احتسابِ کائنات!
مست رکھو ذکر و فکرِ صبحگاہی میں اسے
پختہ تر کر دو مزاجِ خانقاہی میں اسے

بڈھے بلوچ کی نصیحت بیٹے کو

ہو تیرے بیاباں کی ہوا تجھ کو گوارا
اس دشت سے بہتر ہے نہ دلّی نہ بخارا

جس سمت میں چاہے صفتِ سیلِ رواں چل
وادی یہ ہماری ہے وہ صحرا بھی ہمارا

غیرت ہے بڑی چیز جہانِ تگ و دو میں
پہناتی ہے درویش کو تاجِ سرِ دارا

حاصل کسی کامل سے یہ پوشیدہ ہنر کر
کہتے ہیں کہ شیشہ کو بنا سکتے ہیں خارا

افراد کے ہاتھوں میں ہے اقوام کی تقدیر
ہر فرد ہے ملّت کے مقدر کا ستارا

محروم رہا دولتِ دریا سے وہ غوّاص
کرتا نہیں جو صحبتِ ساحل سے کنارا

دیں ہاتھ سے دے کر اگر آزاد ہو ملّت
ہے ایسی تجارت میں مسلماں کا خسارا

دنیا کو ہے پھر معرکۂ روح و بدن پیش
تہذیب نے پھر اپنے درندوں کو ابھارا

اللہ کو پامردیٔ مومن پہ بھروسا
ابلیس کو یورپ کی مشینوں کا سہارا

تقدیرِ اُمم کیا ہے؟ کوئی کہہ نہیں سکتا
مومن کی فراست ہو تو کافی ہے اشارا
اخلاصِ عمل مانگ نیاگانِ کہن سے
شاہاں چہ عجب گر بنوازند گدا را!

تصویر و مُصوّر

تصویر

کہا تصویر نے تصویر گر سے
نمائش ہے مری تیرے ہنر سے

ولیکن کس قدر نامنصفی ہے
کہ تو پوشیدہ ہو میری نظر سے!

مصوّر

گراں ہے چشمِ بینا دیدہ ور پر
جہاں بینی سے کیا گذری شرر پر!
نظر درد و غم و سوز و تب و تاب
تو اے ناداں قناعت کر خبر پر

تصویر

خبر عقل و خرد کی ناتوانی
نظر دل کی حیاتِ جاودانی

نہیں ہے اس زمانے کی تگ و تاز
سزاوارِ حدیثِ لن ترانی

مصور

تو ہے میرے کمالاتِ ہنر سے
نہ ہو نومید اپنے نقش گر سے
مرے دیدار کی ہے اک یہی شرط
کہ تو پنہاں نہ ہو اپنی نظر سے!

~~~~~~~~~
~~~~~~~~~

عالمِ برزخ

مردہ اپنی قبر سے

کیا شے ہے؟ کس امروز کا فردا ہے قیامت؟
اے میرے شبستانِ کہن! کیا ہے قیامت؟

قبر

اے مُردۂ صد سالہ! تجھے کیا نہیں معلوم؟
ہر موت کا پوشیدہ تقاضا ہے قیامت!

مردہ

جس موت کا پوشیدہ تقاضا ہے قیامت
اس موت کے پھندے میں گرفتار نہیں میں
ہر چند کہ ہوں مردۂ صد سالہ و لیکن
ظلمت کدۂ خاک سے بیزار نہیں میں
ہو روح پھر اک بار سوارِ بدنِ زار!
ایسی ہے قیامت تو خریدار نہیں میں

صدائے غیب

نے نصیبِ مار و کژدم نے نصیبِ دام و دد
ہے فقط محکوم قوموں کیلئے مرگِ ابد!
بانگِ اسرافیل ان کو زندہ کر سکتی نہیں
روح سے تھا زندگی میں بھی تہی جن کا جسد
مر کے جی اُٹھنا فقط آزاد مردوں کا ہے کام
گرچہ ہر ذی روح کی منزل ہے آغوشِ لحد

قبر

(اپنے مُردہ سے)

آہ ظالم! تو جہاں میں بندۂ محکوم تھا،
میں نہ سمجھی تھی کہ ہے کیوں خاک میری سوزناک
تیری میّت سے مری تاریکیاں تاریک تر
تیری میّت سے زمیں کا پردۂ ناموس چاک!
الحذر محکوم کی میّت سے سو بار الحذر
اے سرافیل! اے خدائے کائنات! اے جانِ پاک!

صدائے غیب

گرچہ برہم ہے قیامت سے نظامِ ہست و بود
ہیں اسی آشوب سے بے پردہ اسرارِ وجود
زلزلے سے کوہ و در اڑتے ہیں مانندِ سحاب
زلزلے سے وادیوں میں تازہ چشموں کی نمود
ہر نئی تعمیر کو لازم ہے تخریبِ تمام
ہے اسی میں مشکلاتِ زندگانی کی کشود

زمین

آہ یہ مرگِ دوام! آہ یہ رزمِ حیات!
ختم بھی ہوگی کبھی کشمکشِ کائنات!
عقل کو ملتی نہیں اپنے بتوں سے نجات!
عارف و عامی تمام بندۂ لات و منات!
خوار ہوا کس قدر آدمِ یزداں صفات!
قلب و نظر پر گراں ایسے جہاں کا ثبات!
کیوں نہیں ہوتی سحر حضرتِ انساں کی رات؟

معزول شہنشاہ

ہو مبارک اُس شہنشاہِ نکو فرجام کو
جس کی قربانی سے اسرارِ ملوکیت ہیں فاش
'شاہ' ہے برطانوی مندر میں اک مٹی کا بت
جس کو کر سکتے ہیں جب چاہیں پجاری پاش پاش!
ہے یہ مشک آمیز افیوں ہم غلاموں کے لیے
ساحرِ انگلیس! مارا خواجۂ دیگر تراش!

~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~

دوزخی کی مناجات

اس دیرِ کہن میں ہیں غرض مند پجاری
رنجیدہ بتوں سے ہوں تو کرتے ہیں خدا یاد!
پوجا بھی ہے بے سود، نمازیں بھی ہیں بے سود
قسمت ہے غریبوں کی وہی نالہ و فریاد!
ہیں گرچہ بلندی میں عماراتِ فلک بوس
ہر شہر حقیقت میں ہے ویرانہ آباد!
تیشے کی کوئی گردشِ تقدیر تو دیکھے
سیراب ہے پرویز، جگر تشنہ ہے فرہاد!

یہ علم یہ حکمت یہ سیاست یہ تجارت
جو کچھ ہے وہ ہے فکرِ ملوکانہ کی ایجاد!
اللہ! ترا شکر کہ یہ خطۂ پُرسوز
سوداگرِ یورپ کی غلامی سے ہے آزاد!

مسعود مرحوم

یہ مہر و مہ، یہ ستارے، یہ آسمانِ کبود
کسے خبر کہ یہ عالم عدم ہے یا کہ وجود!
خیالِ جادہ و منزل فسانہ و افسوں
کہ زندگی ہے سراپا رحیلِ بے مقصود!

رہی نہ آہ زمانے کے ہاتھ سے باقی
وہ یادگارِ کمالاتِ احمد و محمود
زوالِ علم و ہنر مرگِ ناگہاں اُسکی
وہ کارواں کا متاعِ گراں بہا مسعود!
مجھے رُلاتی ہے اہلِ جہاں کی بیدردی
فغانِ مرغِ سحر خواں کو جانتے ہیں سرود!
نہ کہہ کہ صبر میں پنہاں ہے چارۂ غمِ دوست
نہ کہہ کہ صبر معمّائے موت کی ہے کشود!

دلے کہ عاشق و صابر بود مگر سنگ است
ز عشق تا بہ صبوری ہزار فرسنگ است
(سعدیؒ)

نہ مجھ سے پوچھ کہ عمرِ گریز پا کیا ہے
کسے خبر کہ یہ نیرنگ و سیمیا کیا ہے

ہوا جو خاک سے پیدا وہ خاک میں مستور
مگر یہ غیبتِ صغریٰ ہے یا فنا؟ کیا ہے؟

غبارِ راہ کو بخشا گیا ہے ذوقِ جمال
خرد بتا نہیں سکتی کہ مدعا کیا ہے

دل و نظر بھی اسی آب و گِل کے ہیں اعجاز؟
نہیں؟ تو حضرتِ انساں کی انتہا کیا ہے؟

جہاں کی روحِ رواں لَآ اِلٰہَ اِلَّا ھُوْ
مسیح و میخ و چلیپا یہ ماجرا کیا ہے؟

قصاصِ خونِ تمنا کا مانگئے کس سے
گناہگار ہے کون اور خوں بہا کیا ہے؟

غمیں مشو کہ بہ بندِ جہاں گرفتاریم
طلسمہا شکنند آں دلے کہ ما داریم!

خودی ہے زندہ تو ہے موت اک مقامِ حیات
کہ عشق موت سے کرتا ہے امتحانِ ثبات!

خودی ہے زندہ تو دریا ہے بیکرانہ ترا
ترے فراق میں مضطر ہے موجِ نیل و فرات!

خودی ہے مردہ تو مانندِ کاہ پیشِ نسیم
خودی ہے زندہ تو سلطانِ جملہ موجودات!

نگاہ ایک تجلّی سے ہے اگر محروم
دو صد ہزار تجلّی تلافیِ مافات

مقامِ بندۂ مومن کا ہے ورائے سپہر
زمیں سے تا بہ ثریّا تمام لات و منات!

حریمِ ذات ہے اس کا نشیمنِ ابدی
نہ تیرہ خاکِ لحد ہے نہ جلوہ گاہِ صفات!

خود آگہاں کہ ازیں خاکداں بروں جستند
طلسمِ مہر و سپہر و ستارہ بشکستند!

آوازِ غیب!

آتی ہے دمِ صبح صدا عرشِ بریں سے
کھویا گیا کس طرح ترا جوہرِ ادراک!
کس طرح ہوا کُند ترا نشترِ تحقیق؟
ہوتے نہیں کیوں تجھ سے ستاروں کے جگر چاک؟
تو ظاہر و باطن کی خلافت کا سزاوار
کیا شعلہ بھی ہوتا ہے غلامِ خس و خاشاک؟
مہر و مہ و انجم نہیں محکوم ترے کیوں؟
کیوں تیری نگاہوں سے لرزتے نہیں افلاک؟

ابتک ہے رواں گرچہ لہو تیری رگوں میں
نے گرمیٔ افکار، نہ اندیشۂ بیباک!

روشن تو وہ ہوتی ہے جہاں بیں نہیں ہوتی
جس آنکھ کے پردوں میں نہیں ہے نگہِ پاک!

باقی نہ رہی تیری وہ آئینہ ضمیری!
اے کشتۂ سلطانی و مُلّائی و پیری!

رباعیات

۱

مری شاخِ امل کا ہے ثمر کیا
تری تقدیر کی مجھ کو خبر کیا
کلی گل کی ہے محتاجِ کشود آج
نسیمِ صبحِ فردا پر نظر کیا!

فراغت دے اسے کارِ جہاں سے
کہ چھوٹے ہر نفس کے امتحاں سے
ہوا پیری سے شیطاں کہنہ اندیش
گناہِ تازہ تر لائے کہاں سے!

دگرگوں عالمِ شام و سحر کر
جہانِ خشک و تر زیر و زبر کر
رہے تیری خدائی داغ سے پاک
مرے بے ذوق سجدوں سے حذر کر!

۲

غریبی میں ہوں محسودِ امیری
کہ غیرت مند ہے میری فقیری!
حذر اس فقر و درویشی سے جس نے
مسلماں کو سکھا دی سر بزیری!

○

خرد کی تنگ دامانی سے فریاد
تجلّی کی فراوانی سے فریاد
گوارا ہے اسے نظّارۂ غیر
نگہ کی نامسلمانی سے فریاد

کہا اقبالؔ نے شیخِ حرم سے
تہِ محرابِ مسجد سو گیا کون؟
ندا مسجد کی دیواروں سے آئی
فرنگی بتکدے میں کھو گیا کون؟

کہن ہنگامہ ہائے آرزو سرد
کہ ہے مردِ مسلماں کا لہو سرد
بتوں کو میری لادینی مبارک
کہ ہے آج آتشِ اَللّٰہُ ھُو سرد!

حدیثِ بندۂ مومن دل آویز
جگر پُرخوں، نفس روشن، نگہ تیز!
میسّر ہو کسے دیدار اس کا
کہ ہے وہ رونقِ محفل کم آمیز!

تمیزِ خار و گل سے آشکارا
نسیمِ صبح کی روشن ضمیری!
حفاظت پھول کی ممکن نہیں ہے
اگر کانٹے میں ہو خوئے حریری!

نہ کر ذکرِ فراق و آشنائی
کہ اصلِ زندگی ہے خود نمائی
نہ دریا کا زیاں ہے نے گہر کا
دلِ دریا سے گوہر کی جدائی!

ترے دریا میں طوفاں کیوں نہیں ہے؟
خودی تیری مسلماں کیوں نہیں ہے؟
عبث ہے شکوۂ تقدیرِ یزداں
تو خود تقدیرِ یزداں کیوں نہیں ہے؟

خرد دیکھے اگر دل کی نگہ سے
جہاں روشن ہے نورِ لاالٰہ سے
فقط اک گردشِ شام و سحر ہے
اگر دیکھیں فروغِ مہر و مہ سے!

کبھی دریا سے مثلِ موج ابھر کر
کبھی دریا کے سینے میں اُتر کر
کبھی دریا کے ساحل سے گذر کر
مقام اپنی خودی کا فاش تر کر!

مُلّازادہ ضیغم لولابی کشمیری کا بیاض

۱

پانی ترے چشموں کا تڑپتا ہوا سیماب!
مرغانِ سحر تیری فضاؤں میں ہیں بیتاب!
اے وادیٔ لولاب!

گر صاحبِ ہنگامہ نہ ہو منبر و محراب!
دیں بندۂ مومن کیلئے موت ہے یا خواب!
اے وادیٔ لولاب!

ہیں ساز پہ موقوف نوا ہائے جگر سوز
ڈھیلے ہوں اگر تار تو بیکار ہے مضراب!

اے وادئ لولاب!

مُلّا کی نظر نورِ فراست سے ہے خالی
بے سوز ہے میخانۂ صوفی کی مئے ناب!

اے وادئ لولاب!

بیدار ہوں دل جس کی فغانِ سحری سے
اس قوم میں مدت سے وہ درویش ہے نایاب!

اے وادئ لولاب!

۲

موت ہے اک سخت تر جس کا غلامی ہے نام
مکر و فنِ خواجگی کاش سمجھتا غلام!
شرعِ ملوکانہ میں جدتِ احکام دیکھ!
صور کا غوغا حلال، حشر کی لذت حرام
اے کہ غلامی سے ہے روح تری مضمحل
سینۂ بے سوز میں ڈھونڈ خودی کا مقام

۳

آج وہ کشمیر ہے محکوم و مجبور و فقیر
کل جسے اہلِ نظر کہتے تھے ایرانِ صغیر

سینۂ افلاک سے اٹھتی ہے آہِ سوزناک
مردِ حق ہوتا ہے جب مرعوبِ سلطان و امیر

کہہ رہا ہے داستاں بیدردیِ ایّام کی
کوہ کے دامن میں وہ غم خانۂ دہقانِ پیر

آہ یہ قومِ نجیب و چرب دست و تر دماغ
ہے کہاں روزِ مکافات اے خدائے دیرگیر؟

۴

گرم ہو جاتا ہے جب محکوم قوموں کا لہو
تھرتھراتا ہے جہانِ چارسوے و رنگ و بو

پاک ہوتا ہے ظن و تخمیں سے انساں کا ضمیر
کرتا ہے ہر راہ کو روشن چراغِ آرزو

وہ پرانے چاک جن کو عقل سی سکتی نہیں
عشق سیتا ہے انہیں بے سوزن و تارِ رفو

ضربتِ پیہم سے ہو جاتا ہے آخر پاش پاش
حاکمیت کا بتِ سنگیں دل و آئینہ رو

۵۰

دُرّاج کی پرواز میں ہے شوکتِ شاہیں
حیرت میں ہے صیّاد یہ شاہیں ہے کہ دُرّاج!

ہر قوم کے افکار میں پیدا ہے تلاطم
مشرق میں ہے فردائے قیامت کی نمود آج
فطرت کے تقاضوں سے ہوا حشر پہ مجبور
وہ مردہ کہ تھا بانگِ سرافیل کا محتاج

۶

رندوں کو بھی معلوم ہیں صوفی کے کمالات
ہر چند کہ مشہور نہیں ان کے کرامات
خود گیری و خودداری و گلبانگِ انا الحق
آزاد ہو سالک تو ہیں یہ اس کے مقامات

محکوم ہو سالک تو یہی اس کا ہمہ اوست
خود مُردہ و خود مرقد و خود مرگِ مفاجات!

نکل کر خانقاہوں سے ادا کر رسمِ شبیری
کہ فقرِ خانقاہی ہے فقط اندوہ و دلگیری
ترے دین و ادب سے آ رہی ہے بوئے رہبانی
یہی ہے مرنے والی اُمتوں کا عالمِ پیری
شیاطینِ ملوکیت کی آنکھوں میں ہے وہ جادو
کہ خود نخچیر کے دل میں ہو پیدا ذوقِ نخچیری

چہ بے پروا گذشتند از نوائے صبحگاہِ من
کہ برد آں شور و مستی از سیہ چشمانِ کشمیری؟

۸

سمجھا لہو کی بوند اگر تو اسے تو خیر
دل آدمی کا ہے فقط اک جذبۂ بلند
گردش مہ و ستارہ کی ہے ناگوار اسے
دل آپ اپنے شام و سحر کا ہے نقش بند
جس خاک کے ضمیر میں ہے آتشِ چنار
ممکن نہیں کہ سرد ہو وہ خاکِ ارجمند

۹

کھلا جب چمن میں کتب خانۂ گل
نہ کام آیا ملّا کو علمِ کتابی
متانت شکن تھی ہوائے بہاراں
غزلخواں ہوا پیرکِ اندرابی
کہا لالۂ آتشیں پیرہن نے
کہ اسرارِ جاں کی ہوں میں بےحجابی
سمجھتا ہے جو موت خوابِ لحد کو
نہاں اس کی تعمیر میں ہے خرابی

نہیں زندگی سلسلہ روز و شب کا
نہیں زندگی مستی و نیم خوابی
حیات است در آتشِ خود تپیدن
خوش آں دم کہ ایں نکتہ را باز یابی
اگر ز آتشِ دل شرارے بگیری
تواں کرد زیرِ فلک آفتابی

۱۰

آزاد کی رگ سخت ہے مانندِ رگِ سنگ
محکوم کی رگ نرم ہے مانندِ رگِ تاک

محکوم کا دل مردہ و افسردہ و نومید
آزاد کا دل زندہ و پرسوز و طرب ناک
آزاد کی دولت دلِ روشن نفسِ گرم
محکوم کا سرمایہ فقط دیدۂ نمناک
محکوم ہے بیگانۂ اخلاص و مروّت
ہرچند کہ منطق کی دلیلوں میں ہے چالاک
ممکن نہیں محکوم ہو آزاد کا ہمدوش
وہ بندۂ افلاک ہے یہ خواجۂ افلاک

۱۱

تمام عارف و عامی خودی سے بیگانہ!
کوئی بتائے یہ مسجد ہے یا کہ میخانہ!

یہ راز ہم سے چھپایا ہے میر واعظ نے
کہ خود حرم ہے چراغِ حرم کا پروانہ

طلسمِ بے خبری، کافری و دینداری
حدیثِ شیخ و برہمن فسون و افسانہ

نصیبِ خطہ ہو یا رب وہ بندۂ درویش
کہ جس کے فقر میں انداز ہوں کلیمانہ

چھپے رہیں گے زمانہ کی آنکھ سے کب تک
گہر ہیں آبِ وُلر کے تمام یکدانہ

۱۲

دگرگوں جہاں اُن کے زورِ عمل سے
بڑے معرکے زندہ قوموں نے مارے
منجّم کی تقویمِ فردا ہے باطل
گرے آسماں سے پرانے ستارے!
ضمیرِ جہاں اس قدر آتشیں ہے
کہ دریا کی موجوں سے ٹوٹے ستارے!

زمیں کو فراغت نہیں زلزلوں سے
نمایاں ہیں فطرت کے باریک اشارے
ہمالہ کے چشمے ابلتے ہیں کب تک
خضر سوچتا ہے وُلر کے کنارے

۱۳

نشاں یہی ہے زمانے میں زندہ قوموں کا
کہ صبح و شام بدلتی ہیں ان کی تقدیریں
کمالِ صدق و مروّت ہے زندگی ان کی
معاف کرتی ہے فطرت بھی ان کی تقصیریں

قلندرانہ ادائیں سکندرانہ جلال
یہ امتیں ہیں جہاں میں برہنہ شمشیریں
خودی سے مردِ خود آگاہ کا جمال و جلال
کہ یہ کتاب ہے، باقی تمام تفسیریں
شکوہِ عید کا منکر نہیں ہوں میں لیکن
قبولِ حق ہیں فقط مردِ حر کی تکبیریں
حکیم میری نواؤں کا راز کیا جانے
ورائے عقل ہیں اہلِ جنوں کی تدبیریں

۱۴۱

چہ کافرانہ قمارِ حیات می بازی
کہ با زمانہ بسازی بخود نمی سازی

دگر بمدرسہ ہائے حرم نمی بینم
دلِ جنید و نگاہِ غزالی و رازی

بحکمِ مفتیِ اعظم کہ فطرتِ ازلیست
بدینِ صعوہ حرام است کارِ شہبازی

ہماں فقیہہِ ازل گفت جرّہ شاہیں را
بآسماں گروی با زمیں نہ پردازی

منم کہ توبہ نہ کردم ز فاش گوئی ہا
ز بیمِ ایں کہ بسلطاں کنند غمّازی
بدستِ ما نہ سمرقند و نے بخارا ایست
دعا بگو ز فقیراں بہ ترکِ شیرازی

۱۵

ضمیرِ مغرب ہے تاجرانہ ضمیرِ مشرق ہے راہبانہ
وہاں دگرگوں ہے لحظہ لحظہ یہاں بدلتا نہیں زمانہ
کنارِ دریا خضر نے مجھ سے کہا باندازِ محرمانہ
سکندری ہو قلندری ہو یہ سب طریقے ہیں ساحرانہ

حریف اپنا سمجھ رہے ہیں مجھے خدایانِ خانقاہی
انہیں یہ ڈر ہے کہ میرے نالوں سے شق نہ ہو سنگِ آستانہ

غلام قوموں کے علم و عرفاں کی ہے یہی رمزِ آشکارا
زمیں اگر تنگ ہے تو کیا ہے فضائے گردوں ہے بے کرانہ

خبر نہیں کیا ہے نام اس کا خدا فریبی کہ خود فریبی
عمل سے فارغ ہوا مسلماں بنا کے تقدیر کا بہانہ

مری اسیری پہ شاخِ گل نے یہ کہہ کے صیاد کو رُلایا
کہ ایسے پُرسوز نغمہ خواں کا گراں نہ تھا مجھ پہ آشیانہ

۱۶

حاجت نہیں اے خطۂ گُل شرح و بیاں کی
تصویر ہمارے دلِ پرخوں کی ہے لالہ

تقدیر ہے اِک نام مکافاتِ عمل کا
دیتے ہیں یہ پیغام خدایانِ ہمالہ

سرما کی ہواؤں میں ہے عریاں بدن اس کا
دیتا ہے ہنر جس کا امیروں کو دوشالہ

اُمید نہ رکھ دولتِ دُنیا سے وفا کی
رم اس کی طبیعت میں ہے مانندِ غزالہ

۱۷

خود آگاہی نے سکھلا دی ہے جس کو تن فراموشی
حرام آئی ہے اس مردِ مجاہد پر زرہ پوشی

۱۸

آں عزمِ بلند آور آں سوزِ جگر آور
شمشیرِ پدر خواہی بازوئے پدر آور

۱۹

غریبِ شہر ہوں میں سُن تو لے مری فریاد
کہ تیرے سینے میں بھی ہوں قیامتیں آباد

مری نوائے غم آلود ہے متاعِ عزیز
جہاں میں عام نہیں دولتِ دلِ ناشاد
گلہ ہے مجھکو زمانے کی کور ذوقی سے
سمجھتا ہے مری محنت کو محنتِ فرہاد
"صدائے تیشہ کہ بر سنگ میخورد دگر است
خبر بگیر کہ آوازِ تیشہ و جگر است"

○ صدائے تیشہ الخ: یہ شعر مرزا جانجاناں مظہر علیہ الرحمۃ کے مشہور بیاضِ خریطہ جواہر میں ہے

سر اکبر حیدری صدر اعظم حیدر آباد دکن کے نام

یوم اقبال کے موقعہ پر توشہ خانۂ حضور نظام کی طرف سے جو
صاحب صدر اعظم کے ماتحت ہے، ایک ہزار روپیہ کا چیک بطور تواضع موصول ہونے پر

تھا یہ اللہ کا فرماں کہ شکوہِ پرویز
دو قلندر کو کہ ہیں اس میں ملوکانہ صفات
مجھ سے فرمایا کہ لے اور شہنشاہی کر
حسنِ تدبیر سے دے آنی و فانی کو ثبات
مَیں تو اِس بارِ امانت کو اُٹھاتا سرِ دوش
کامِ درویش میں ہر تلخ ہے مانندِ نبات

غیرتِ فقر مگر کر نہ سکی اس کو قبول
جب کہا اس نے یہ ہے میری خدائی کی زکات

حسین احمد

عجم ہنوز نداند رموزِ دیں ورنہ
ز دیوبند حسین احمدؔ ایں چہ بوالعجبی است
سرود بر سرِ منبر کہ ملّت از وطن است
چہ بے خبر ز مقامِ محمدِ عربی است
بمصطفےٰ برساں خویش را کہ دیں ہمہ اوست
اگر بہ او نرسیدی تمام بولہبی است!

حضرتِ انسان

جہاں میں دانش و بینش کی ہے کس درجہ ارزانی!
کوئی شے چھپ نہیں سکتی کہ یہ عالم ہے نورانی
کوئی دیکھے تو ہے باریک فطرت کا حجاب اتنا
نمایاں ہیں فرشتوں کے تبسم ہائے پنہانی!
یہ دنیا دعوتِ دیدار ہے فرزندِ آدم کو
کہ ہر مستور کو بخشا گیا ہے ذوقِ عریانی
یہی فرزندِ آدم ہے کہ جس کے اشکِ خونیں سے
کیا ہے حضرتِ یزداں نے دریاؤں کو طوفانی!

فلک کو کیا خبر یہ خاکداں کس کا نشیمن ہے
غرض انجم سے ہے کس کے شبستاں کی نگہبانی
اگر مقصودِ کُل میں ہوں تو مجھ سے ماورا کیا ہے؟
مرے ہنگامہ ہائے نو بنو کی انتہا کیا ہے؟

(عبدالمجید پروین رقم)

پاکستان ٹائمز پریس لاہور میں طبع ہوئی

اور

جاوید منزل علامہ اقبال روڈ لاہور سے ڈاکٹر جاوید اقبال نے شائع کی

ملنے کا پتہ

شیخ غلام علی اینڈ سنز

کشمیری بازار
لاہور

اُردو بازار
لاہور

بندر روڈ
کراچی

قیمت :-

بلا جلد، چار روپے